

sabırsızlık zamanı

subat-mart' 21

fiyat 5tl

#AKADEMİ
BİAT
ETMEZ!

İÇİNDEKİLER

Dayanışmalar Nereye?.....	5-7
Öfke Büyüyor, Savaşım Keskinleşiyor!.....	8-11
Kavga Bayrağı Daha Yukarıya.....	12-14
Durduramayacaklar!.....	15-17
Emeğin Göz Ardı Edildiği Gün/8 Mart.....	18-19
Kadın Üniversiteleri Üzerine.....	20-23
Beykoz Ormanları Bizimidir!.....	24-25
Faşizmin Yeni Yöntemi: 'Ev Hapileri'	26-27
Korkmuyoruz, Asıl Korkan Onlar!.....	28-31
Boğaziçi Susmayacak!.....	32-34
Yeni Bir Dünya Kuracağız.....	35
Savaşabiliriz/Savaşmalıyız!.....	36-38
Susmuyoruz/Korkmuyoruz!.....	39
Tuttuğun Eli Hiç Bırakmamak.....	40-41
Kavganın Sesi.....	42-43
Şehir.....	44-45
Politik Ekonomi-1.....	46-49
Felsefenin Temel İlkeleri V.....	50-53
Bir Devrim işçisi, Bir Sıra Neferi.....	54-55

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Şubat-Mart sayımızla yine sizlerle birlikteyiz. Kavga dolu günlerden geçiyoruz. Boğaziçi Üniversitesi'ne Ocak ayında kayyum rektör Melih Bulu'nun atanmasının ardından üniversite gençliği özerk-demokratik üniversite talebiyle okulların kuşatılmasına, üniversite gençliğinin iradesinin yok sayılmasına, kayyum rektörlere karşı ayağa kalkmış durumda. Boğaziçi direnişiyle birlikte yaşadığımız toprakların dört bir yanında eylemler gerçekleşti, onlarca üniversitede öğrencilerin inisiyatifinde üniversite dayanışmaları kuruldu. Ama yalnız üniversiteliler değil, toplumun farklı kesimleri de hareket halinde. Birçok kentte işçi eylemleri ve grevleri sürüyor, tüm saldırılara rağmen Kürt halkı korkmuyoruz diyor, kadınlar, yaşamak istiyoruz çığlığını büyütüyor, LGBTİ+'lar saldırılara, yok saymalara karşı buradayız, biz de varız diye haykırıyor. Tutuklamalar, işkenceler, ev hapisleri, baskılar, tehditler... Faşizm ne yaptıysa devrimin yükselişini durduramıyor, durduramayacak. Yeni bir dünya için savaşanların sesi her yerde büyümeye devam edecek.

İşte Şubat-Mart sayımızda yeni bir dünya için dövüşenlere vereceğimiz sözü. Üniversite dayanışmaları üzerine yazılarımızı okurken, ev hapsinde olan yoldaşların sesini taşıyacağız. Sürecin gidişatına ve ne yapmalıya dair birlikte kafa yorarken, yaklaşan 8 Mart'ın tarihine ve kadınların isyanına birlikte bakacağız, kadın üniversiteleri meselesini birlikte irdeleyeceğiz. Makalelerimizin, okur mektuplarımızın, kitap tanıtımlarımızın, felsefe ve ekonomi politik yazılarımızın olduğu bu dopdolu sayımızı keyifle okumanız dileğiyle. Ayrıca, kolektif emekle çıkan fanzinimize sizler de yazılarınızı, çizimlerinizi gönderebilir, sesimizin büyümesine katkıda bulunabilirsiniz.

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

DAYANIŞMALAR NEREYE?

**“Yaşamak istiyoruz,
susmuyoruz,
korkmuyoruz itaat
etmiyoruz”**

Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı bir çöküş evresi içinde olduğundan, yüzyılımızın ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı olduğundan bu yayında ve geçmişte birçok yayınımızda çokça bahsettik. Bunun yanında dünyayı kökünden sarsan bu devrim ve sıçramalı çöküş dalgasının coğrafyalarımızda da açıkça somut bir gerçekliğe büründüğüne; açlık, sefalet ve işsizliğin yarattığı hoşnutsuzluğun yönetilemiyor oluşundan ve egemenlerin buna verecek cevabı olmamasından dolayı rahatsızlığını az da olsa belirten herhangi bir kitleye veya şahsa acımasızca bir terörle saldırıyor olmasından kaynaklı bu topraklarda devrimin nesnel koşulları olduğuna ve ayaklanmanın yakın olduğuna da sıkça değiniyoruz. Uzun süredir de gerek işçi-emekçi kitlelerin eylemleri, gerek kadınların ve LGBTİ+'ların “Yaşamak istiyoruz, susmuyoruz, korkmuyoruz itaat etmiyoruz” haykırışları, gerek Kürt halkının uzun yıllardır ısrarla sürdürdüğü özgürlük mücadelesi, gerekse de gençlerin “Geleceğimizi çalanlardan hesap soracağız”

nidalarıyla somut gerçekliğe bürünen bir kitlesel karşı koyuş hayat pratiğimizde çok sağlam bir yer edinmiş halde.

Pandeminin ise çelişkilerle birlikte tüm bu politik ve ekonomik özgürlük özlemini katmerlendirdiğini artık başka bir boyuta taşıdığını, henüz bardağı taşırmasa da bardakta artık bir “dudak payı”nın bile kalmadığına tanıklık ediyoruz. Öyle ki, kitleler sokağa çıkıyor, devlet kitlelere saldırıyor, kitleler daha güçlü bir şekilde sokağa çıkıyor, devlet çok daha güçlü bir şekilde saldırıyor... Kim-senin geri adım atmaya yeltenmediği bu atmosfer “nihai kapışma”ya doğru gittiğini bas bas bağıyor adeta.

Bütün bu eylemler birbirini besleyerek devam ederken, eylemciler birbirleriyle tanışıyor, sıkı bağlar kuruyor, yoldaşlaşıyor ve kendi karar alma mekanizmalarını, kendi örgütlenmelerini yaratıyor. Farklı alan ve zamanlarda inisiyatif, komite, konsey, meclis vb. isimleriyle kendilerini var ederken bu örgütler günümüz öğrenci gençliği arasında ise Boğaziçi Direnişi ile birlikte “dayanışma” ismiyle örgütleniyor, büyük kitlelere sesleniyor. Tüm devrim dönemlerinde ama özellikle 21. yüzyıl devrimlerinde gördüğümüz bu topyekün örgütlülük hali gittikçe çoğalıyor, güçleniyor, farklı kanallara yöneli-

yor oraları da örgütleyip tekrar ana kanalına yani birleşik devrimin kanalına dönüyor, birleşik devrim su taşıyor. Bütün kitle örgütlenmelerini birleşik devrimin örgütleri olarak değerlendirmekte bir beis yok hatta tam olarak öyle değerlendirmeliyiz ve tüm kitle örgütlerini politik olarak etkilemenin yol ve yöntemlerine kafa yormalıyız. Ancak bu amatör biçimlerin belki de en profesyonel hallerinden biri olan üniversite dayanışma örgütlenmeleri öğrenci gençlik mücadelesi açısından çok da büyük önem arz ediyor.

Öğrenciler önce kendi okullarında olmak üzere onlarca dayanışma kurdular ve kitleler bu dayanışmaların bir parçası olmak için hiç tereddüt etmediler. Sonrasında ise üniversite dayanışmaları kendi illerinde bir araya gelerek il dayanışmalarını örgütlediler. Bu il dayanışmalarının örgütlenmesi ile

birlikte üniversitelerin içlerine ve kapı önlerine sıkışan eylem çemberleri şehir merkezlerine taşınarak toplumun tüm kesimleriyle girdiği etkileşimi farklı bir niteliğe taşıdı. Toplumun tüm kesimlerinin gözünü dayanışmalara çevirmesiyle birlikte artık dayanışmalar ülke çapında örgütlenme noktasında bir özgüven eşiğini atladılar ve bugün yaşadığımız toprakların dört bir tarafından il ve üniversite dayanışmalarının bir araya gelerek bir kampanya süreci başlattıklarını görüyoruz.

Üniversite dayanışmalarının yarattığı bu etkinin dışında kalmamak toplumsal olaylara duyarlı her üniversite öğrencisi için bir zorunluluk haline gelmişken, bu dayanışmaların içinde olmak devrimci öğrencilerin görevi ve sorumluluğudur. Dayanışmalar kısa sürede gösterdiği inanılmaz gelişim ile bugün birleşik devrim-

in en önemli karar alma mekanizmalarından biri haline gelme potansiyeli taşıdığı çok açık bir gerçek. Hem biçimsel olarak gelişen, oldukça amatör bir örgütlenme biçiminden gittikçe daha profesyonel ve merkezi hale gelen, hem de politik olarak gelişen, okul sınırlarına ve öğrencilerin temel sorunlarına karşı çıkış konumundan politik meselelere el atan, bu dayanışmaların politik etkiye son derece açık olması itibarıyla bu dayanışmaların içerisinde aktif olmak, alınan kararlara etkide bulunmak bu dayanışmalara devrim ve iktidar meselelerini tartıştırmak son derece büyük önem arz etmektedir. Öğrenci gençlik mücadelesinde bugün dayanışmaların kitlesel etkisini görerek buralara gücümüzün ve vaktimizin büyük bir kısmını ayırmak birleşik devrime yapılabilecek en iyi katkılardan biri olacaktır.

Bu topraklarda sınıf mücadeleleri tarihi özellikle onlarca ekonomik örgütlenme yaratmasıyla, ancak ne yazık ki, özellikle son süreçte bu örgütlenmeleri politik örgütlenmelere dönüştürememesiyle meşhur. Bu nedenle dayanışmalara politik etkide bulunmak yeterli olmayacaktır. Amacımız bir yandan da bu dayanışmaları politik örgütlülüğe dönüştürmek olmalıdır. Eğer yeterli emek verilirse ve doğru biçim ve en ileri içeriğin ne olduğuna yeterince kafa yorularak bunlar hayata geçirilebilirse dayanışmaların da ileride çeşitli biçimlerde politik örgütlenmelere dönüştüğünü görebiliriz.

ÖFKE BÜYÜYOR, SAVAŞIM KESKİNLEŞİYOR!

“Üniversite gençliğine bıkmadan kurtuluşumuzun işçi sınıfı ve ezilen halklarla birlikte dövüşmekten geçtiğini anlatmak tarihsel sorumluluğumuzdur.”

Her geçen gün toplumun geniş kesimlerinde öfkenin daha da arttığına şahit olduğumuz günlerden geçiyoruz. Açlık, yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik toplumun öfkesinin temelinde yatan yaşamsal sorunlar halinde. Bu öfke ile birlikte toplumdaki cesaretin de ön planda olduğunu söyleyebiliriz. Huzursuzluk büyük. Toplum patlamaya hazır bir barut misali. Nereye bakarsak bakalım bu durumu çok açık bir şekilde görüyoruz. Dinci-faşist iktidarın kendi tabanındaki insanlar bile artık bu yaşamsal sorunları yaşamaktan bıkmış durumda. Geçen günlerde bir sokak röportajı yayınlandı. O röportajdan bir kesit aktaralım bu duruma dair: “Gencecik kızlar pazarda, yerlerde sebze topluyor. Halimiz bu mu yani? Böyle bir şey yok. Bu dinin içinde imansızlıktır. Gıda fiyatları düşmez, ilk önce Cumhurbaşkanı kendi maaşlarını düşürsün. 50 milyar alacak, oturacak yere.

Ben burada 600 lira kazanmaya çalışıyorum. Vay ne güzel şey ya. Bak bu soğukta, görüyorsunuz değil mi? Halimize bak, titriyoruz yani. Seçimler falan 2023 ama zor yani. Bak ben de koyu sağcıyım. Solcu gibi konuşuyorum, yanlış anlamayın. Hak ediyorlar bunu dememi. Ben oy veriyordum. Nerden verdim ya o ellerim kırılınsın.” Yine başka bir röportajda ise bir kadın emekçi şunları söylüyor: “Zenginler yesin, fakirler ölsün. Onların hükümeti, onların devleti, bizim değil.” İşte bu sözleri sürekli kitlelerin bilincinin geri olduğunu söyleyip, devrimi güncel bir sorun olarak görmeyip, ileri tarihe erteleyenler çok iyi okusun. Kitlelerin bilinci geri değil, her geçen gün daha derin bir şekilde yaşanan açlık, yoksulluk, sefalet, baskı, devlet zoru kitlelerin bilincini devrimci bir şekilde sıçratıyor. Anlamak istemeseler de, kabul etmeseler de bu sözler kapitalist sistemin daha ileriye gidemeyeceği sinyallerini çok net bir şekilde veriyor. Emekçilerin, işsizlerin, işçilerin, kadınların, gençlerin öfkesiyle bu sistemin yerle yeksan olacağını somut durumdan, kitlelerin ruh halinden, toplumun geniş kesimlerinin düzenden uzaklaşmasından anlayabiliyoruz.

Yaşadığımız topluma baktığımız zaman işçi eylemlerinin, grevlerinin yaygınlaştığını görmekteyiz. Bununla birlikte işçilerin sendikal

bürokrasiye karşı tavrının daha keskin olduğunu, komite konseyler içiminde kendi öz örgütlülüklerinin yaratılmasının daha elzem olduğunu her yerde dillendirdiğini söyleyebiliriz. Kadınların, LGBTİ+'ların mücadelesine dinci-gerici devletin, faşizmin yoğun saldırısı olmasına karşı kadınların LGBTİ+'ların bu mücadeleden bir an olsun bir adım dahi geri çekilmediklerini, daha ileriye yürüdükleri çok açık bir şekilde ortada. Her geçen gün eylemlerde kitlelerin daha da yoğun katılım gösterdiklerini görüyoruz. Keza yine doğamız ve canlılar için ekoloji mücadelesinin de büyüdüğünü görmekteyiz. Gerçekten toplumda örgütlenme ve bu kan akan sistemde savaşma isteğinin arttığını hissedebiliyoruz.

Şimdi farklı toplumsal kesimlerin durumunu inceledikten sonra özelde gençliğin kendi gündemlerini incelemeye çalışalım. Gençliğin gündemi hepimizin bildiği üzere Boğaziçi direnişi ile başlayan ve birçok üniversiteye, birçok kente yayılan "Özerk, demokratik üniversite için mücadele" şiarı ile somutlanan bir sürece yayıldı. Ocak ayının başında Boğaziçi'ne kayyum rektör Melih Bulu'nun atanmasından bu yana 2 ay geçti. Bu iki ayda ise İstanbul başta olmak üzere birçok kentte eylemler düzenlendi, birçok üniversitede üniversite öğrencilerinin başını çektiği üniversite dayanışmaları kısa zaman içinde kuruldu. Aynı zamanda üniversite gençliğinin faşizme karşı açık tutum alması, işçi sınıfı ile Kürt halkı ile devrimci güçlerle ile dayanışma açıklamaları yayınlaması, yan yana durmak

istememesi de gelinen ileri düzeyi gözler önüne seriyor. Aynı zamanda tüm saldırılara karşı üniversite dayanışmalarının süreci devam ettirmek, belli talepler etrafında örgütlemek ve tutsak-ev hapsinde olan öğrencileri sahiplenmek için #Bundansonrasihepimizde şiarı ile bir kampanya başlatması da yine önemli bir adım. Üniversitelerin faşistleştirilmesine, öğrencilerin iradesinin yok sayılmasına, akademinin sermayeye peşkeş çekilmesine, eğitimin gericileştirilmesine karşı öğrenci gençliğin isyanı artık kabına sığmayacak, artık bugün başlayan sürecin yeni gençlik eylemlerini besleyeceğini birlikte göreceğiz. Kısa zaman içinde eylemlerin yaygınlık kazanması, bazı eylemlerin çok kitlesel ve sokak çatışmaları biçiminde geçmesi, toplumun geniş kesimleri tarafından sahiplenilmesi faşizmin ve sermaye sınıfının daha sert ve yoğun bir şekilde saldırmasını getirdi. Zaten toplumsal sorunların katmerlendiği, açlık, işsizlik, yoksulluk belasının toplumda ciddi bir öfke biriktirdiğini gören faşizm ufukta ayaklanmanın yaklaştığını anlıyor. Bundan kaynaklı sermaye sınıfı da bu havayı iyi okuyor ve buna göre kendi hazırlıklarını yapıyor. Faşist devlet aygıtının tamamen iç savaşa göre dizayn edilmesi, polis teşkilatına ordunun envanterinde bulunan teçhizatı ve ekipmanı kullanma imkanı verilmesi, yoğun baskı dalgasının sürmesi faşizmin resmi hazırlıkları iken, diğer taraftan da karşı devrim

gelişecek yeni toplumsal harekete karşı gayrinizami hazırlıklar yapıyor. Dinci-faşist kitlenin silahlendirilip, eğitimlerden geçirilmesi, devrimci kitlelerin katliamla tehdit edilmesi, mafyanın, sivil-faşist çetelerin sokaklara salınması gayrinizami hazırlıklardır. Bugün bilince çıkartılması gereken şey, Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrim mücadelesi kendi karşı-devrimini de yaratarak yoluna devam ediyor, tıpkı her dünya devrim deneyiminde olduğu gibi. Peki ne yapmalı? Bu öfkeyi, bu mücadele etme isteğini, sokağı nasıl örgütlemeli?

En başta yapılması gereken dur durak bilmeden, kesintisiz, yoğun, kitlelerle organik bağlar kurmaya yönelmiş, devrimin güncelliğini en başta gençliğin geniş kesimlerine anlatamaya odaklanmış devrimci siyasal faaliyet örgütlemektir. Üniversite dayanışmalarının başlatmış olduğu kampanya her biçimiyle desteklenmeli ama aynı zamanda başta Leninist gençlik olmak üzere bileşeni olduğumuz Birleşik Gençlik Meclisleri ve Birleşik Öğrenci Meclisleri bu kampanyayı hareket halindeki toplumun farklı kesimleriyle buluşturmaya kendine görev bilmelidir. Üniversite gençliğine bıkmadan usanmadan kurtuluşumuzun işçi sınıfı ve ezilen halklarla birlikte dövüşmekten geçtiğini anlatmak tarihsel sorumluluğumuzdur. Devam eden işçi eylemleriyle buluşmayı, Kürt halkının mücadelesini sahiplenmeyi, faşizme

karşı açık siyasal tutum almayı ve akademik özgürlüklerimiz için politik özgürlükler mücadelesini büyütmeyi kısa ve net bir şekilde açıklamalıyız. Sokak eylemlerinin, eylemci olmanın, militan tutum takınmanın bugün kitlelere hem cesaret verdiğini hem de zaferi nasıl kazanacağımızı gençliğe gösterdiğini bilerek hareket etmeliyiz. Cüret, özveri, disiplin ve fedakarlık... Bu dönem öne çıkartılması gereken ruh halimiz bu olmalıdır!

KAVGA BAYRAĞI DAHA YUKARIYA

“Boğaziçi ile güçlenen sokak mücadelesi, toplumun geniş kesimlerinin kapitalizme ve faşizme karşı duyduğu öfkenin ve toplumda biriken enerjinin akacağı kanalları açtı.”

Boğaziçi eylemleri ile birlikte gelişen yeni süreç şüphesiz hepimize çok şey anlatıyor, devrim mücadelesi için çıkarılması gereken birçok dersi içeriyor. Toplumun geniş kesimlerini etkileyen, üniversite gençliğinin bu militan ve gözüpük eylemleri, faşizme meydan okuyan açıklamaları artık gençliğin durdurak bilmez bir şekilde sokaklarda olacağını ifadesidir. Çıplak devlet zoru, baskı, işkence, soruşturma, tutuklama, ev hapisleri, medyada hedef gösterme, dinci-faşist kitle tarafından katliamla tehdit edilme... Faşizm ne yaptıysa eylemleri bitirmeyi başaramadı. Ortaya çıkan enerji ve mücadele etme isteği artık toplumun geniş kesimlerinin köklü bir değişim istediğinin kanıtıdır. Boğaziçi öğrencilerinin devrimci

güçlerle toplumun farklı kesimleriyle yan yana gelmesi, dayanışma mesajları yayılması, eylemlere birlikte katılması gelinen ileri düzeyi de gözler önüne sermektedir. Artık toplumun herhangi bir kesiminin sistemle yaşadığı sorun kendi dar sınırları ile kalmıyor, sistemle çelişki yaşayan diğer kesimler tarafından da sahiplenilebiliyor. Burada uzun uzun Boğaziçi eylemlerinin içeriğine veya taleplerine dair tartışmayacağız, asıl tartışacağımız mesele bu gelişen kitle hareketinin, giderek devrimcileşen, faşizme karşı açık tutum alan gençlik kitlelerinin içinde nasıl örgütleneceğimiz olacak. Mücadeleye atılan gençlik kitlelerine devrimin somut mücadele programını ve bu programı nasıl taşıyacağımız ve nasıl bir güç örgütü haline geleceğimiz sorunu üzerine Leninist gençlik olarak kafa yormak ve çözümler üretmek durumundayız. Gelişen süreçte ortaya konan talepler, Boğaziçi öncülüğünde üniversite gençliğinin ortaya koyduğu toplumun diğer kesimleriyle birlikte mücadele etme ve süreci birlikte örgütleme anlayışı artık birleşik mücadele anlayışının bu topraklarda daha fazla sahiplenildiğini bizlere anlatıyor. Bu hareketi ileri taşımak ve politik özgürlükler mücadelesi yani devrim mücadelesi ile aynı kavşakta buluşturmak isteyen bizler için Boğaziçi yeni dönemi anlama ve siyasal çalışmalarımızda neye yoğunlaşmak gerektiği

konusunda da önemli deneyimler barındırıyor. Şimdi biraz bu dersleri ve deneyimleri birlikte inceleyelim.

Boğaziçi ile güçlenen sokak mücadelesi, toplumun geniş kesimlerinin kapitalizme ve faşizme karşı duyduğu öfkenin ve toplumda biriken enerjinin akacağı kanalları açtı. Gezi ayaklanmasının patladığı dönemdeki gibi Boğaziçi çok büyük bir toplumsal hareketin genel bahanesi haline dönüşme ihtimali taşıyor, Boğaziçi öğrencilerinin kararlı mücadelesi toplumun geniş kesimlerine esin kaynağı oluyor. Bu açıdan Boğaziçi eylemleri toplumun geniş kesimleri tarafından sahiplenilerek, kendi sınırlarını aşmış ve üniversite gençliğinin bu eylemi faşizme karşı göğüs göğüse bir savaşa dönüşmüştür. Sürecin başında daha barışçıl yöntemlerle meseleyi çözmek isteyen kesimler, saldırıların yoğunluğunu ve ser-

maye sınıfının, faşist devletin yekpare ve hiçbir şekilde geri adım atmayan aksine daha fazla saldırı-ganlaşan durumunu görünce akıllardaki barışçıl çözüm yolları silinip gitti. Aksine üniversitenin bu kadar kuşatıldığı, saldırıların böylesine pervasızlaştığı bir dönemde üniversite öğrencileri sadece Boğaziçi'nde değil diğer kentlerde de geri adım atmak şöyle dursun daha da ileri gitmiştir. Yani üniversite gençliğinin faşizme teslim olmamış, aydın ve ileri kesimleri karşımızda yer alan ceberrut devlet aygıtını artık daha iyi tanıyor, kafalarda yerleşmiş olan bu sorunun yerel bir sorun olduğu algısı yıkılıyor.

Aynı zamanda tıpkı Gezi'de olduğu gibi taban inisiyatifine dayalı kitle örgütlenmeleri yaygın bir hal almış durumda. Ardı ardına kurulan üniversite dayanışmaları ve kurulmaya çalışılan öğrenci meclisleri,

üniversitelerin özgürce katıldığı, kendi fikirlerini hiçbir bürokratik aygıtta veya biçimsel yapıya takılmadan ifade edip, alınan kararları enerjik bir şekilde hayata geçirebildiği örgütlenmelerdir aslında. Üniversite gençliği başta olmak üzere gençliğin farklı kesimlerinde düzen karşıtlığının geldiği durum, kitleler halinde örgütlenmenin de önünü açıyor.

Bu açıdan hem politik bilinç olarak yaşanan sıçrama, hem saldırılara karşı mücadele etme isteği ve iradesinin kırılmaması, hem de toplumun farklı kesimleriyle yan yana gelme birbirine güç katma anlayışı üniversite gençliği ile politik özgürlükler mücadelesine dair daha yoğun ve güçlü bağlar kurmamızın önünü açıyor. Yapılması gereken üniversite gençliğinde oluşan bu taban örgütlenmesine dair ilginin güçlendirilmesi ve meclis örgütlenmelerine dair daha fazla örneğin yaratılmasıdır. Kurulan öğrenci meclislerinin kendi mücadele gündemine bir taraftan akademik özgürlükler bağlamında kayyum rektörlere karşı özerk-demokratik üniversite ve devlet baskılarının son bulması alınacaktır. Diğer taraftan ise kurulacak üniversite meclislerinde veya üniversite dayanışmalarında iki anlama gelmeyecek şekilde faşizme karşı sokak mücadelesinin güçlendirilmesi için yoğun bir ajitasyon ve propaganda faaliyetinde bulunmalıyız. Bir taraftan eylemlerin yaygınlaşması, meclislerin

işlevselleşmesi için ciddi bir çaba harcarken, diğer taraftan üniversite gençliğinin ileri kesimleri ile birebir ilişkiler, güçlü organik bağlar kurmamızın önü meclislerde aktif bir şekilde yer alarak, üzerimize aldığımız sorumluluğu en iyi şekilde yerine getirerek açılacaktır. Yürütülen tüm faaliyetlerin içinde olmaya çalışırken, diğer taraftan öğrenci gençliğin gündemine devrimi, devrimci iktidarı, işçi sınıfı ve ezilenlerle birlikte birleşik devrim için mücadele etmeyi koymamız gerekiyor. Sokak eylemlerine faşizm ne kadar saldırırsa saldırırsa sokakta olmanın kitlelere güven verdiğini, daha fazla insanı mücadeleye çektiğini görmemiz gerekiyor. O yüzden sokağı zorlamak, yoğun siyasal faaliyet örgütlemek ve güçlü bağlar kurmak için yüzümüzü ileriye çıkan unsurlara dönmemiz yakıcı bir önem taşıyor. Kaybedecek zamanımız yok, toplumsal çelişkilerin bir halk ayaklanmasını doğurabileceği bugünlerde, Boğaziçi eylemlerinin bunun küçük bir provası olduğunu bilmek ve gelecek kavga günlerine her anlamda daha sıkı hazırlanmak zorundayız. Zaferi isteyenler olarak kavga bayrağını daha yukarı taşıyalım!

DURDURAMAYACAKLAR!

“Kapitalizmin karşısında açlıkla, sefaletle boğuşan, ötekileştirilen, yok sayılan terörist ilan edilen öfkeli milyonlara her gün yenileri katılıyor. Öfke, her seferinde korkudan üstün geliyor.”

Bütün dünyada emperyalist-kapitalist sistemin ayaklanmalarla sarsıldığı bir dönemde gençlik, 2021'e Boğaziçi eylemleriyle "Merhaba" dedi. Boğaziçi eylemleri devlet tarafından saldırıyla sindirme, korkutma, yıldırma politikalarıyla karşılaşırken, buna karşın eylemler daha ileri gitti. Şimdi bu eylemlerin doğduğu ve milyonlarca insanın yüzünü bu eylemler döndüğü Türkiye ve Kürdistan'da, dinci faşist iktidarın ve sermaye sınıfının nasıl bir kriz içerisinde olduğuna bir bakalım. Bakalım ki, gençlik olarak mücadelemizin haklılığını ve ısrarlı bir biçimde sürdürülmesi gerektiğini bir kere daha görelim.

Türkiye ve Kürdistan, uzun yıllardır siyasal ve ekonomik krizin çok yoğun yaşandığı ve hissedildiği topraklar. Ekonomik krizin sonucu olarak her geçen gün artan işsizlik, geleceksizlik, yoksulluk toplumun her katmanını derin bir yaşama kaygısı içerisine sürüklüyor. Psikolojik sorunlar, intiharlar, bireysel eylemler, suç oranlarının, yozlaşmanın artışı; yaşama kaygısı içerisinde olan toplumun çaresizliğinin veya bir çare arayışının sonuçları olarak ortaya çıkıyor. Bütün bu sosyo-ekonomik sorunlara karşı bir çare, bir çözüm yolu arayan toplum diğer yanda egemenlerin siyasal krizi ile karşılaşılıyor. Özellikle günümüzde ekonomik krizin ileri boyutlara varması ile birlikte tekelci sermayenin siyasal alandaki temsilcilerinin her hareketi, her eğilimi var olan siyasal krizi derinleştiriyor.

Türkiye ve Kürdistan'da 18 yıldır dinci-faşist bir iktidar bulunuyor. Özellikle Gezi Ayaklanması'nda burjuvazinin ve temsilcilerinin koltuklarının sallanması artık hiçbir biçimde yönetemeyen dinci faşist iktidara, devlet aygıtını daha da merkezileştirmeye itti. Yükselen devrim, sermaye sınıfına ve dinci-faşizme toplumun tüm kesimlerine yönelik korkutma, baskı ve saldırı politikalarını arttırmaktan başka yol bırakmadı. Gelin görün ki dinci faşist iktidarın bugüne kadar attığı her adım, söylediği her

söz ezilen halklarda, emekçilerde, gençlikte, kadınlarda hoşnutsuzluktan, öfkeden ve güvensizlikten başka bir şey yaratmadı. Dinci faşist iktidarın ve diğer düzen partilerinin söylemleri, tiyatroya dönmüş parlamento, “trajikomik hikayelerin adresi”ne dönüştü. Neler görmedik ki...

17-25 Aralık'ta yolsuzluklar sonucu para çalan ve bu paraları ayakkabı kutularına saklayan dinci faşist yöneticiler...

Ensar Vakfı'nda 45 çocuğun tecavüze uğramasına yönelik “Bir kereden bir şey olmaz” diyen bakanlar...

Türkiye' nin en devrimci ülke olduğunu adaletsiz, haksız sisteme başkaldırıldığını söyleyen, enflasyonun, dolar kurunun en yüksek seviyeye ulaştığı dönemde

“Ekonomimiz büyüyor” diyen ve sessiz sedasız istifa eden Beratlar...

“Bu lezbiyenlerin, mezbiyenlerin sözlerine takılmayalım, evin direği annedir anne” diyerek LGBTİ+ bireylere yönelik homofobik ve cinsiyetçi söylemler kullanan RTE'ler...

Dinci faşistlerin astronomiye, matematiğe, bilime verdiği önemi anlatarak “2023'te Aya gideceğiz”, “Hatta ve hatta bayanlardan bile gitmek isteyenler olacaktır” diyen, bizimle eğlenen “Ağalar”...

Ardı ardına kurulan faşist partiler, dinci-faşizmin elindeki tüm araçlarla saldırmasına rağmen toplumsal mücadelenin yükselişine engel olamayışı... Dış politikada stratejik derinlik diye çıkılan yolda, Suriye'de, Libya'da, Doğu Akdeniz'de yaşanan yenilgiler...

İşçi grevleri, emekçi halklarda biriken öfke, gençliğin aylardır kayyum rektör ve faşist uygulamalara karşı devam eden eylemsellikleri ...

Bu liste uzar gider, ancak yalnızca bunlar bile Türkiye ve Kürdistan'da tekelleri sermaye sınıfının, dinci faşist iktidarın nasıl bir siyasi kriz ve çaresizlik içerisinde olduğunu anlamak için oldukça yeterli. Kapitalizmin yıkılmaya mahkum olduğu bugün, dinci faşist iktidarın gençliğe, emekçilere, kadınlara, LGBTİ+'lara ne yalan dolanları, ne küçük oyunları, ne uzaya çıkma muhabbetleri, ne de faşist baskıları kar ediyor. Öfke gün geçtikçe büyüyor. Kapitalizmin karşısında açlıkla, sefaletle boğuşan, ötekileştirilen, yok sayılan terörist ilan edilen öfkeli milyonlara her gün yenileri katılıyor. Öfke, her seferinde korkudan üstün geliyor.

Kapitalizmin siyasal temsilcileri ise her yolu deniyorlar, denemeye devam edecekler. Ama "DUR-DURAMAYACAKLAR HALKIN COŞKUN AKAN SELİNİ..."

EMEĞİN GÖZ ARDI EDİLDİĞİ GÜN... 8 MART

“8 Mart burjuvazinin daha iyi çalışma koşulları talep ettiği için katlettiği 120 proleter kadının anılması ve sınıfsal açıdan emek mücadelesinin daha da yükselmesiyle ortaya çıkmıştır.”

8 Mart denince aklınıza ne geliyor? Amiyane tabirle “Kadınların emeğine karşılık ellerine çiçekler yakışır” diyerek kadının iş hayatındaki yerini bir lütf olarak gösteren bir gün mü, ataerkil sistemin kadının iş hayatına katılımını çiçek vererek kutladığı bir gün mü, kadınların şımartılması gereken gün mü, vitrinlerin kadınlar için indirimlerle süslendiği bir tüketim günü mü, yoksa emekçi kadınların kendi sınıflarının erkekleri ile omuz omuza burjuvaziye karşı mücadele verdikleri bir gün mü?

8 Mart aslında burjuvazinin daha iyi çalışma koşulları talep ettiği için katlettiği 120 proleter kadının anılması ve sınıfsal açıdan emek mücadelesinin daha da yükselmesiyle ortaya çıkmıştır. Doğuştan itibaren kapitalizmin sömürdüğü kadın ve erkek emekçilerin birlik ve mücadelelerini destekleyen

ve vurgulayan bir yapıya sahiptir. Kadınlar Gününe dönüşün ilk sinyali 16 Aralık 1977’de Birleşmiş Milletler’in “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” ifadesinin içinden “emekçi” sıfatını çıkarmasıyla başlamıştır. Bu adım, kapitalizmin 8 Mart’ın emekçikadınların mücadele gününü olduğunu unutturmaya çalışmasının ilk adımıdır. Böylece burjuvazi, 8 Mart’ı gerçek tarihten, sınıf mücadelesine kopmaz bağlarla bağlı olmasından ve sınıfsal taleplerle dolu olan mücadeleden koparmaya çalışmış ve 8 Mart’ı sınıf gerçekliğinden kopararak bir tüketim vesilesine dönüştürmeye çalışmıştır. Ayrıca sistemin kâr elde etme dürtüsünün yanında asıl yapmak istediği, 8 Mart’ın devrimci içeriğini değiştirmek ve unutturmaktır. Bununla birlikte BM’nin resmi internet sayfasında günün tarihine ilişkin bölümde kutlamanın New York’ta ölen 120 proleter kadının anısına yapıldığının yazılmaması da tesadüf olmayacak kadar manidardır.

Bugün maalesef emekçi/burjuva ayırt etmeden tüm insanlar 8 Mart’ın anlamını ve ödenilen bedelleri görmezden gelerek/veyahut bilmeyerek sadece “Kadınlar günü” olarak anmaktadırlar. 8 Mart’taki emekçi kadınların ölümüne sebebiyet veren burjuva sınıfa mensup bazı burjuvalar, sırf atanmış cinsiyeti kadın olduğu için artık 8 Mart’ta aramızda ra-

hatça yer alabiliyor. Yani kısacası bir burjuva patronun sadece kadın olabilmesi 8 Mart'a katılmaya yeterli bir nitelik olarak görülmeye başlanmıştır. Bugün kadın erkek demeden iş yerinde, şirkette, fabrikada, atölyede işçilerini en azami şekilde ezen ve sömüren kadın bir patron, sırf atanmış cinsiyeti kadın diye 8 Mart gününde emekçi kadınların da olduğu topluluklarda bile kendine rahatça bir yer bulabilmektedir. 8 Mart sadece cinsiyet odaklı kız kardeşlik adı altında yan yana yürümekten değil, Flormar'daki gibi dayanışma içinde cinsiyet ayırt etmeden bir bütün olarak direnen işçi sınıfıyla yan yana yürüdüğü koşulda anlamlıdır. Zira unutmayalım ki Flormar İnsan Hakları Direktörü de bir kadındı. İşten atan bir kadın, emeği sömürülen ve atılan kadın işçiler... Aradaki bu uçurumu hangi "kız kardeşlik" kapatacak? Bir yıla yayılan bir direnişte sadece

sendikalaşmak istedikleri için direnen işçi kadınlar gün sonunda milyonlarca işçi gibi- işsizler ve güvencesizler. Aynı günün sonunda "başarılı" kadın insan kaynakları direktörümüz kariyerine ortağı olduğu burjuvazinin saflarında kaldığı yerden devam ediyor.

Kapitalizm, her şeyin içini boşalttığı gibi, 8 Mart'ı da emekçi kadınların dişleri ve tırnakları ile yarattığı bir mücadele günü olmaktan çıkarmak için her türlü manipülasyonu devreye sokuyor, kadınların hak ve özgürlükleri için mücadele ettikleri bir güne değil; erkeklerin kadınlara hediyeler aldığı, mağazalarda yaptıkları indirimlerle bir tüketim günü olarak yer etmesini istiyor. 8 Mart'tan "emekçi" sıfatının çıkarılması, sınıf içeriğinden soyundurulmak istenmesi de bu yüzdendir.

**İstanbul'dan DÖB'lü
Bir Genç Kadın**

KADIN ÜNİVERSİTELERİ ÜZERİNE

“Kadınların şiddete uğramasının, taciz edilmesinin, katledilmesinin önüne geçmenin yolu kadınları toplumsal hayattan dışlamak olamaz.”

Dünyada ve özellikle Türkiye’de kadına yönelik şiddet biçimleri üzerine, kadın emeğinin sömürülmesi üzerine, kadının ikincilliği ve cinsiyetçi politikalar üzerine, kültürel yapının bir parçası haline gelmiş cinsiyetçi söylemler üzerine daha önceki sayılarımızda sık sık yazmıştık. Sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim; özel mülkiyetle birlikte ataerkil aile yapısının oluşmasından beri, kadınlar toplumsal hayatta ikinci planda kaldı ve hayatın dışına itildi, eve hapsedildi, şiddet gördü, katledildi ve daha nice.. Hiçbir zaman daha insancıl politikalar, yasalar vb. ile kadın sorunu gerçek anlamda çözümedi. Kadınlar tarihte bütün kazanımlarını kendi tırnaklarıyla kazıyarak elde etti. Egemen sınıfın baskı, sömürü, şiddet aracı olan devlet elbette hiçbir zaman kadına yönelik çok yönlü şiddeti ortadan kaldıramazdı, kaldıramazdı. Dolayısıyla kadına yönelik güncel

politikaları, yeni tasarıları değerlendirirken kadın sorununa bu pencereden bakmak bizi doğru çıkarımlara götürebilecektir.

RTE’nin talimatıyla 2021 Yılı Cumhurbaşkanlığı Kalkınma Planı’na eklenen “Kadın Üniversiteleri” bir süredir gündemde. Milli Eğitim Temel Kanunu’nda karma eğitimin esas olduğu düzenlenmiş olsa da maddenin hemen devamında buna ilişkin istisnalardan bahsedildiğinden, bu projenin “meşru”luğu bakımından bir sorun yok gibi görünüyor. Erdoğan’ın, kendisine fahri doktora ünvanı veren Japonya’daki Mukogawa Kadın Üniversitesi’nde yaptığı konuşma ile müjdelediği (!) kadın üniversitelerinin Japonya’da ne kadar başarısız olduğunu anlarsak bugün dinci gericilerin kadınlara eğitim olanaklarını arttıracaklarını söyledikleri politikanın sahteliğini ve niyetlerini anlamış oluruz.

Japonya’da 1871’de Amerika’ya yollanan bir grup kız öğrencinin, eğitim almaları ya da aydınlanmalarından ziyade, geri döndüklerinde Japonya’yı yönetecek erkeklerin yetişmesine yardımcı olmak amacı ile gönderildiğini biliyoruz. Hali hazırda Samuray geleneğinde kadının yerinin evi, çocukları ve kocasının yanı olduğu, dahası kadınların sözlerinin asla dikkate alınmaması gerektiği de toplumsal yaşamın içine işlemiş

bir bilgi. Dolayısıyla Japonya'da kadınlar, görünürde pozitif ayrımcılıklarla eğitimde fırsata erişmeler de, toplumsal yapı içerisinde bu kadın düşmanı politikalarla on yıllardır kendilerini bilimsel ve akademik alanda var edemiyor, bu üniversitelerden beklenen başarıyı sağlayamıyorlar. Eğitime erişebilirlik seviyesinde nispeten dünya ortalamasını tutturamayan kadınlar, mezun olduklarında ağır iş koşulları ve yaşam şartları ile evlenip çocuk yapma, aile kurma gibi görevler arasında tercih yapmak zorunda bırakıldıklarından özellikle politikaya ve ekonomiye katılım söz konusu olduğunda dünyanın ortalamasının çok gerisinde, gelişmemiş ülkeler seviyesinde bulunuyor.

Türkiye'de de dinci faşizmin kadın düşmanı politikaları, infaz paketi ile belgelediği ve neredeyse her gün karşımıza çıkan katil koruyucu yargısı ile pekiştirdiği kadınların doğrudan yaşamlarına dönük saldırıları, bu saldırının karşısında mücadele eden özellikle örgütlü kadınlara dönük baskın, gözaltı, tutuklama ve işkence yaptırımları, toplumsal yaşama nüfuz ettirmek için dillerinden düşürmedikleri kadın düşmanı sözleri ile kadın üniversiteleri kurma çabasının gerçek politikasını görmemek imkansız. İşte tam da bu yüzden kadınlar eylem alanlarından sosyal medyaya, sözlerini söyledikleri her yerde kadın üniversitelerini istemediklerini dile getiriyorlar.

Daha önce pembe taksi, kadınlara özel otobüs seferleri gibi projeler de gündeme gelmişti. Dinci faşist iktidarın toplumdaki cinsiyetçi zihniyeti ve uygulamaları ortadan kaldırmak bir yana, bunu beslediğini biz kadınlar çok uzun zamandır biliyoruz. Kadın sorununu dinci gerici politikalarla derinleştirdiğini biliyoruz. Bunlar çeşitli projelerle birçok kez gün yüzüne çıktı. Dinci faşist iktidarın bakanları, vekilleri birçok kez kürsüde kadına bakış açılarını açıkça dile getirdi. “Gardiyanları, yargıçları ve savcılar / kanunları, yönetmelikleri kararları”nın hep halka karşı olduğu gibi emekçi sınıfların kadınlara karşı olduğunu biliyoruz. Kadınlar yaşam alanlarını daraltan her türlü politikayla, egemen cinsiyetçi ideolojiyle savaştıkça kadına yönelik baskılar bin bir farklı biçimde büyüdü.

Kapitalist sistemin, bütün kurumlarına faşizmin, dinci gericileşmenin sirayet ettiği şüphesiz. İdeolojisini bütün üst yapı kurumlarında yeniden ve yeniden ürettiğini biliyoruz. Lise ve üniversite öğrencileri olarak bunun eğitimdeki yansımalarını yıllardır görüyoruz ve çok kez dile getirdik. Gerici, cinsiyetçi ders müfredatlarına aşınayız. Şimdiyse kadın üniversiteleri adı altında esas yapılmak istenen eğitimdeki dinci gericilik ve cinsiyetçiliğin daha da derinleşmesinden başka bir şey olamaz.

Fabrikalarda, iş yerlerinde güvencesiz çalıştırılan, tacize uğrayan, mobbinge uğrayan, evde temizlik, yemek, çocuk bakma vb. işlere mahkum edilen, sosyal hayatta hep kültürel normların baskısıyla yaşayan, katledildiğinde kıyafetinden, hangi saatte dışarıda olduğundan veya bekaretinden bahsedilen kadınlara şimdi de aynı zihniyetin eğitim kurumları üzerinden saldırdığını görüyoruz. Ayrıca bu üniversiteleri kurmak isteyen zihniyetle LGBTİ+ bireylerin yok sayılması da bu saldırının başka bir boyutu gibi görünüyor. Bütün cinsel kimlik ve yönelimlere karşı bir politika izleniyor.

Kadınlara şiddete uğramasının, taciz edilmesinin, katledilmesinin önüne geçmenin yolu kadınları toplumsal hayattan dışlamak olamaz. Kadınlara bu projeye tepkisi de bunun kendilerine yönelmiş saldırılardan biri olduğunun bilincinde olmasıdır. Kadınlar her yerde kadın üniversiteleri değil yaşamak istediklerini haykırıyorlar ve yaşamak için bu saldırılara karşı mücadele etmeye hazırlar.

Mücadele etmek, sorunları ardına sıralamaktan ibaret değil, bunlara çözüm üretmek ve hayata geçirmenin yollarını bulmaktır. Biz kadınlar hem sorunlarımızın kaynağını görüyoruz, hem de ona karşı savaşacak cürete sahibiz. Tüm dünyada kadınlar yaşam haklarını savunmak için kapitalizme karşı mücadele ediyor. Kadına yöne-

lik ayrımcılığa, sömürüye, şiddete karşı sokakları eylem alanlarına çeviriyor. Bu topraklarda da kadınların sokaklarda, kendilerini var etmek için, yaşam hakkını savunmak için, kapitalizmi ve kapitalizmin yarattığı yıkımı ortadan kaldırmak için bütün gücüyle haykırmaktan korkmadığını görüyoruz. Tam da bu yüzden kapitalizm çeşitli pratikleriyle sesimizi bastırmaya çalışıyor. Kadın üniversitelerini de, kadınlara bunu dayatan sistemi de istemiyoruz. Kapitalizm bizi bastırmaya çalıştıkça daha da yüksek tondan haykırıyoruz: **İSYAN, YIKANA KADAR!**

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

BEYKOZ ORMANLARI BİZİMDİR!

**“Bizim ölü beton
yığınlarına ihtiyacımız
yok! Yaşamı var eden-
lere ihtiyacımız var.
Yok edenlere değil!”**

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, 2018 yılının Temmuz ayında Beykoz'da Kuzey Kirazlı ve Güney Kirazlı özel orman alanına 553 adet villa projesi için ÇED (Çevresel Etki Değerlendirmesi) başlatmış ve projenin dört farklı parsel üzerinde devam etmesini planlamıştı. 267 numaralı 111.000 metrekaarelik tarla niteliğindeki parselde 20 adet otel ve 13 adet spor tesisi yapılacaktı, ancak Kasım 2018'de bu proje için alınan “ÇED gerekli değildir” kararında 267 numaralı parsel proje dışına çıkartılarak spor tesisi ve otellerden vazgeçilmişti. Daha sonra bakanlık, proje dışına çıkarılan 111.000 metrekaarelik tarım arazisi için yeni bir imar planı hazırladı.

“Sürdürülebilir koruma ve kontrollü kullanım alanı” statüsü taşıyan ve tam 1143 ağacın bulunduğu bu alan için hazırlanan imar planlarında, alanın yüzde 55'i ticaret alanı, geri kalan yüzde 45'i ise eğitim, ibadet, park ve yol olarak planlandı. Ticaret alanına en çok iki katlı, iş merkezleri, bankalar ve finans kurumları, otoparklar,

alışveriş merkezleri, konaklama yerleri, eğlenceye yönelik birimler inşa edilecek. Yani buradan da anlaşılıyor ki Beykoz Ormanları hiçbir kamu yararı gözetilmeksizin keyfi bir şekilde ticarete kurban gidecek! Beykoz'un konumu nedeniyle imara açıldığından kuşku yok. Çünkü Beykoz konumu itibarıyla ikinci ve üçüncü köprü arasında kalıyor. Bu nedenle “büyük”, “yapıcı” projelerin odak noktası olarak seçiliyor. Ortada bir yapıcılık yok, yıkıcılık var! Ayrıca şunu da eklemesek eksik bırakmış oluruz: İmara açılan 267 numaralı parsel önceki dönem CHP'li İBB Meclis üyeleri Nesip Mustafa Merter ve Mehmet Berke Merter'e ait. Yani doğa talanında bir işbirliği var! Burada elbette siyaset üstü bir olay yok ya da buradan “Siyasetçilerin hepsi aynı” sonucu çıkarılamaz. Burada sadece burjuva siyasetinin özünde olan bir şey var: Söz konusu sermayenin büyüme-siyese burjuva kardeşler el ele!

Türkiye'de de dünyada da yabancı kalmadığımız bir durum. Doğa katliamları hiç eksik olmuyor ama yaşamamız için gereken her şey teker teker eksik oluyor! Kuraklık tehlikesinin varlığını hissettiği bir zamanda böyle bir orman yağması durum hakkında bizi şu sonuca götürür: Bıçak kemiğe dayandı! Hakikaten de bıçak kemiğe dayandı. Biz yaşamak istiyoruz. Ayrıca orman-

ların yok edilmesi demek, orada yaşayan hayvanların da yaşam alanlarının daralması demek. Sadece insanlığa yönelik bir tehlike değildir bu. Tüm canlılar için bir tehlike. Zaten bütün canlılar ekolojik döngünün bir parçasıdır. Birisini koparırsanız (mesela ağaçları!) tüm döngü altüst olur. Bizim ölü beton yığınlarına ihtiyacımız yok! Yaşamı var edenlere ihtiyacımız var. Yok edenlere değil!

Türk Alman Üniversitesi öğrencileri ve bölge halkı, orman talanına karşı mücadeleye etmeye başladı. Öğrenciler kendi aralarında TAÜ Dayanışmasını kurdu. TAÜ Dayanışması'ndan öğrenciler, Beykoz Kent Dayanışması'ndan, Beykoz Çevre Platformu'ndan ve Kuzey Ormanları Savunması'ndan yerli halkla bir araya gelerek mücadeleyi sonuna kadar sürdürecekleri konusunda kararlı olduklarını kamuoyuyla paylaştılar.

Türk-Alman Üniversitesi öğrencileri ve Beykoz halkı, doğa talanına karşı, yaşamı savunan herkesi, dayanışmaya ve seslerine ses olmaya çağırıyor. Beykoz Ormanları bizimdir, hepimizindir!

TAÜ Dayanışması'ndan Bir Fanzin Okuru

FAŞİZMİN YENİ YÖNTEMİ: “EV HAPİSLERİ”

“Zindanlardaki arkadaşlarımızı da alacak, ev hapislerinde olanlar olarak kavga alanlarında yine buluşacak, kavga sloganlarımızı yine hep birlikte haykıracağız.”

Olağanüstü günlerden geçiyoruz. Her yerde öğrenci, işçi, kadın eylemleri yaygınlık kazanıyor, Boğaziçi direnişi ile birlikte üniversite gençliğinin enerjisi bastırılmıyor ve ardı ardına kurulan öğrenci dayanışmaları ve faşizmin buna karşı elindeki her türlü araçla saldırısı bu dönemi tanımlıyor. Bu yazımızda süreç üzerine bir tartışma yapmak isterdik ama konumuz ev hapisleri olacak. Ev hapislerinin hukuki uygulanışı üzerine yazmayı gerekli görmüyoruz, çünkü bizi hiç yalnız bırakmayan devrimci avukatlarımız bu uygulamanın ne olduğu ve bu uygulamanın boşa düşürülmesi için ellerinden geleni yapıyor. Bu yazıda bu uygulamayı birebirde yaşayan birisi olarak bu yazıyı kaleme alıyorum.

Ben de Boğaziçi eylemlerine katılan ve ev hapsi verilip evlere

tıkılan devrimci öğrencilerden birisiyim. Ocak başında Boğaziçi eylemlerine katıldık diye evi basılanlardan da biriydim, Şubat başında ise eyleme katıldım diye gözaltına alınıp mahkemeye bile çıkarılmadan hakkında ev hapsi kararı verildi. Kararın baştan verildiği, basın açıklamasına, eyleme katılmanın anayasaya göre suç olmadığı yaşadığımız topraklarda anayasadaki haklarımızın, kanunların lafı güzaf olduğu ve asıl iktidar kimdeyse kararların onlara uyduğu şekilde verildiği bir hikaye bizimkisi. Ev hapsi faşist devletin hukuk sisteminde “Konutu terk etmeme cezası” adıyla geçen, ayağınıza bir elektronik kelepçe ve evinize onun modeminin takıldığı, elektronik izleme merkezi tarafından 24 saat izlendiğiniz denetimli “serbestlik” uygulaması, bir nevi bir tutukluluk biçimi. Elektronik kelepçeyi mahkeme kaldırmadığı sürece hiçbir şekilde çıkaramadığınız bir uygulama aslında, yani eviniz ceza evinize dönüştürülüyor, devlet için masrafsız ve karlı bir uygulama ve bu uygulamanın kurallarına uymadığınız sürece hakkınızda hemen tutuklama kararı verilebiliyor. Bu uygulama ile evinizin kapısından çok acil durumlar olmadığı sürece çıkmanıza hiçbir şekilde izin vermiyorlar, yani böyle yaparak bizi hem dışarıdan izole etmeye çalışıyorlar hem de sokakta olmamızı engelliyorlar. Düşünün markete bile gidemezsiniz, evi-

nizdeki çöpü atmak için sokağa bile çıkamazsınız. Elektronik kelepçe uygulamasının asil uygulanma biçimi kaçma şüphesinin bulunduğu kişiler denilse de Boğaziçi eylemlerinin yaygınlık kazandığı günlerde onlarca insana birden verilmesi faşizmin hukukunun sermaye egemenliği için nasıl kullanışlı bir araç olduğunu gözler önüne seriyor. Türlü bahanelerle eylemlere katılan arkadaşlarımızın keyfi bir şekilde tutuklanması, onlarca arkadaşımıza ev hapsi verilmesi, faşizmin eylemlerin daha fazla yaygınlık kazanmasını engellemek ve süreci zayıflatmak için uyguladığını herkes anlamış durumda. Daha öncesinde de devrimcilere bu ev hapsi uygulamasının verildiğine ancak bu kadar yaygın bir şekilde hele ki 2911'e muhalefetten verildiğine tanık olmamiştik. Faşizm her dönem kitleleri sindirmek, yükselen mücadeleyi bastırmak için çeşitli yeni yöntemleri ön plana çıkarıyor. Örneğin burjuva medya tarafından hedef gösterilme, ev hapsi cezası artık faşiz-

min yaygın bir şekilde kullanıldığı saldırı biçimine dönüşmüştür. Her dönemde bu uygulamalar nasıl boşa düşürüldüyse, devrimci kitlelerin enerjisi nasıl sindirilemediyse, devrimcilerin iradesi her türlü baskı ve işkenceye rağmen nasıl teslim alınamadıysa, bugün de başarmayacaklar. Bizleri şu an için evlerimize tıkmış olabilirler, ama bizler bu süre zarfında kavga alanlarına döneceğimiz günleri sabırsızlıkla beklerken düşünmeye, üretmeye, yazmaya, okumaya devam ediyor, beynimizi daha fazla eğitiyor, dostlarımızla görüşmeyi sürdürüyoruz. Bu tarz uygulamaların fiili mücadelenin kesintisiz bir şekilde sürdürülmesi ve mücadelenin yükseltilmesi ile boşa düşürebileceğimizi biliyoruz. Zindanlardaki arkadaşlarımızı da alacak, ev hapislerinde olanlar olarak kavga alanlarında yine buluşacak, kavga sloganlarımızı yine hep birlikte haykıracağız. Bizlerle dayanışmayı büyüten tüm dostlara selamlar.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

KORKMUYORUZ, ASIL KORKAN ONLAR!

“Korkmamalıyız, asıl kendilerini güçlü zannedenler devrimden, örgütlenmemizden, mücadele etmemizden, boyun eğmememizden korkuyorlar.”

Boğaziçi’nde başlayan ve birçok kente yayılan üniversiteli gençliğin isyanı yaşadığımız topraklarda her yerde etkisini sürdürmeye devam ediyor. Onca çelişkinin üst üste biriktiği, toplumsal sorunların giderek katmerlendiği, gençliğin payına geleceksizlik, işsizlik, intiharlar ve baskılardan başka bir şeyin düşmediği Türkiye ve Kürdistan’da, gençlik patlamaya hazır bir volkanı andırır durumda. En son Boğaziçi ile başlayan ve her yere sıçrayan eylemler gençlikteki isyancı ruh halinin ve harekete geçme isteğinin göstergesidir. Dinci-faşizme ve düzenin bütün kurumlarına karşı toplumsal öfkenin bu kadar yoğun olduğu yaşadığımız topraklarda sermaye sınıfı ve onun devleti küçük bir eylemin bile neler ortaya çıkarabileceğini gördü ve hemen harekete geçti. Boğaziçi eylemlerinin başladığı aynı gün eyleme saldırdığı gibi devam eden gün-

lerde de ev baskınları, tehditler, işkenceler, çıplak arama dayatmaları ile gençliğin geniş kesimlerini korkutmak, gençliğe bir gözdağı vermek istediler. Öğrencilerin evlerinin kapılarının, hatta duvarlarının kırıldığı, sabahın erken saatlerinde evlerin basıldığı, ters kelepçe işkencesi, çıplak arama dayatması, kaba dayak işkencesi faşizmin ayakta kalabilmek için yoğun olarak sürdürdüğü savaşın pratik sonuçlarıydı elbette. Yoğun polis operasyonlarının sürdürüldüğü, insanların helikopterlerden atıldığı, her gün onlarca gözaltının tutuklamanın, soruşturmanın devam ettiği, işkencenin alenileşip herkese uygulanır hale geldiği bir dönemdeyiz. Düşmanın bu kadar saldırganlaştığı böylesi bir ortamda zaferi isteyen emekçi sınıflar ve onların devrimci öncüleri ile karşı devrim arasında aynı zamanda iradelerin çarpıştığı çok sert bir kapışma da sürüyor. Devletin en tepesindekilerin toplumun tüm kesimlerini tehdit ettiği ve faşizmin son kanlı savaşa hazırlandığı böylesi bir ortamda Boğaziçi’ndeki eylemlere katılan devrimci-demokrat öğrencilere yönelik saldırı münferit veya olağandışı bir saldırı değildi. Toplumsal devrim güçlerine yönelik süren bu savaşta en başta gençliği yıldırım, susturmak, korkutmak istiyorlar. Bu yüzden basın açıklamasına katılanlar bile evden alınabiliyor artık.

Boğaziçi eylemlerine katılıp gözaltına alınanlardan biri de bendim. Eylemden iki gün sonra, 6 Ocak Çarşamba sabahı evimiz özel hareketçiler, TEM ve Güvenlik Şube polisleri tarafından basıldı. Eve girer girmez kafamıza silah doğrultup ters kelepçe ile yere yatırılmam bile irade savaşının o andan başladığını gösteriyordu. O sırada kimlik tespitini yaptıktan sonra psikolojik olarak gözaltına alınan devrimciyi yıpratmak için uyguladıkları sohbet, laf atma, evin içinde sigara içerek, soruşturmaya alakası olmayan sorular sorarak beni ve ev arkadaşlarımı yıpratmaya çalışıyorlardı. Düşmanla daha önce birçok defa yüz yüze geldiğim ve ne yapılması gerektiğini bildiğim için düşmanın sorduğu gereksiz sorulara hiçbir şekilde cevap vermedim, birebir konuş-

maya veya herhangi bir laf dalaşına girmedim, bu doğru tutumuna kendisi düşmanın her zaman en çok zoruna giden şey olmuştur. Gözaltılarda, sorgularda düşman en başta gözaltına alınan devrimciyi yıpratmak için onu tehdit eder, şiddet uygular, çıplak arama dayatır, birebir sohbet etmeye çalışır, mülakat adı altında sorgulamaya çalışır vs. Aslolan gözaltının başladığı andan itibaren kendimize ve bilincimize güvenmek ve korkmamak, paniklememektir. Ayrıca gözaltılar sırasında birçok bedel ödenerek kazanılan haklarımızın olduğunu da bilmeliyiz. Polisin verdiği hiçbir kağıda imza atma yani imzadan imtina etme, ev baskını sırasında arama ve yakalama kararını görme, avukata haber verme, gözaltındayken avukatla görüşme, polis sorgusunda sus-

ma hakkını kullanma vs. Faşizme karşı devrimcilerin uzun yıllar boyunca yürüttüğü devrimci mücadelenin bize öğrettiklerinden biri de düşmanın verdiği yemeği politik tutum olarak kabul etmeyi açık grevi yapmaktır, bunu yapmamız bize işkence yapan, baskı uygulayan düşmanın iyi niyetmiş gibi gösterdiği bizi iradi olarak zayıflatma hamlelerini boşa düşürmeye yarayacaktır. Uzun süreli gözaltılarda açlık grevine kişinin dayanamayacağını düşünenler varsa, kesinlikle yanılıyor, devrime gerçekten inanan, iradi olarak çelikleşmiş, ne yaptığının bilincinde bir devrimci her türlü zorluğa göğüs gelebilir. Elbette zorlanabiliriz, ama 3 gün bir şey yemememe rağmen herhangi bir şey hissetmedim. Daha uzun sürelerde dayanacak gücü kendimizde buluruz, bulmalıyız. Ayrıca muayene için hastaneye götürüldüğümüzde polisin muayene odasına girmesine izin vermemeli, ters kelepçe takılmışsa, darp edilmişsek bunu kesimlikle rapora girmesini doktora söylemeliyiz.

Konumuza dönecek olursak ev baskınından sonra hastane ve oradan emniyete kadar olan süre zarfında polis sürekli ama sürekli bir şeyler sormaya, sohbet etmeye çalıştı benle, ama ben hiç cevap vermeyince en sonunda bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Gözaltına alındığınızda kemerinizi ve ayakkabı bağcıklarınızı vermenizi isterler, hatta uygulamada var-

mış gibi gösterip, çıplak arama da dayatırlar. İrademizi kırdırmamak için düşmana ne kemerimizi ne de bağcıklarımızı vermeli ne de çıplak arama yapmasına hiçbir şekilde izin vermemeliyiz. Bırakın bağcığınızı, kemerinizi kessinler ama onların önünde eğilmemiş olursunuz, çıplak arama insan onurunu ayaklar altına alan, aşağılık bir saldırdır.

Ben gözaltı sürecinde çıplak arama dayatmasını kabul etmedim, darp edildim, ama irademi kırdırmadığım, bunu kabul etmediğim için bundan güçlü çıktım. Çıplak arama dayatmasını bir şekilde kabul edenlerin psikolojik olarak ciddi travmalar yaşadığı daha önce haberlere yansdığından darp edilecek olsak bile bunu asla kabul etmemeliyiz, slogan atmalı, buna karşı koymalıyız, bende gelişen durum tam da buydu. Devrimci irademizi teslim alamayacaklarını her yerde onların yüzüne baka baka haykırmalıyız. Ayrıca gözaltı boyunca polis mülakat adı altında ajanlık dayatmasında bulunabilir, sizi sorgulamak isteyebilir, buna kesinlikle kağıt üstünde hakları yok ama hukuk denen şeyin faşizmin elinde bir araç olduğunu düşündüğümüzde her zamanki gibi kendi bilincimize güvenmek, böyle bir haklarının olmadığını yinelemek ve bunu kabul etmemek doğrusu olacaktır. Örneğin gözaltına alındığımda nezarete girerken, polis bana sürekli yüzümü duvara dönmemi, bir suçluymuş gibi kafamı yere eğmemi iste-

di, bunu hiçbir şekilde kabul etmediğimde etrafımdaki insanlara, diğer gözaltına alınan arkadaşlarıma da cesaret verdiğimi gördüm. İrademizi hiçbir şekilde kırdırmamalıyız, cesaret, kendimize ve devrime olan inancımız emin olun tüm bu saldırıları boşa düşürmeye yetecektir. Bir arkadaşımıza işkence mi yapıyorlar slogan atmalı, kapı dövmeli, ters kelepçeye her zaman karşı çıkmalıyız, slogan atmamız onları her zaman rahatsız edecektir çünkü.

Sonuç olarak faşizmin sistematik hale gelen bu saldırıları karşısında devrime olan inancımız, kolektifimize olan güvenimiz ve irademizin sağlamlığı, yaptığımızın bilincinde olmamız her türlü saldırıyı, baskıyı boşa düşürecek yegane güçtür. Korkmamalıyız, asıl kendilerini güçlü zannedenler devrimden, bizim örgütlenmemizden, mücadele etmemizden,

boyun eğmememizden korkuyorlar. Korksunlar, korkuları gerçek olacak! Dirençle...

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

BOĞAZIÇI SUSMAYACAK!

“Boğaziçi direnişi artık kendi sınırlarını aşmış, milyonlarca insanın yaşadığı toplumsal sorunlardan kaynaklı sisteme karşı duyduğu öfkenin birleştiği odak haline gelmiştir.”

Yeni yıla girerken Boğaziçi Üniversitesi'ne intihalci, kayyum rektör Melih Bulu'nun atanmasının ardından başta Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri olmak üzere birçok farklı şehirde üniversite öğrencileri sokağa inmiş, eylemler gerçekleşmişti. Ocak ayı başında yoğun gözaltı, ev baskınları, eylemlerin ardından Ocak ayı boyunca Boğaziçi'nde eylemler ve forumlar yapılmaya devam etmiş, hem İstanbul'da hem de farklı kentlerde Boğaziçi ile dayanışma eylemleri gerçekleştirilmişti. Boğaziçi Üniversitesi'nde üniversite öğrencilerinin ve akademisyenlerin eylemleri sürerken, Boğaziçi öğrencileri okulda öğrencilerin oluşturduğu “Bileşenler Meclisi'ni” kurmak için kolları sıvamıştı. Ocak ayı sonuna gelindiğinde Boğaziçi öğrencilerinin okulda yaptığı bir resim sergisi bahane edilerek baş-

ta LGBTİ+ öğrenciler olmak üzere okul öğrencileri hedef gösterilmiş, okuldaki öğrenci kulüpleri polis tarafından talan edilmiş, öğrenci arkadaşlarımız hakkında yakalama kararı çıkarılmıştı. Gözaltına alınan 5 öğrenci arkadaşımızdan biri serbest kalırken, 2 arkadaşımız hakkında tutuklama kararı verilmiş, iki arkadaşımıza da ev hapsi cezası verilmişti. Bu hedef gösterme ve saldırı dalgası ile Boğaziçi eylemlerini, ortaya çıkan mücadele etme isteğini bitirebileceğini sanan faşizm sonrasında gerçekleşen eylemler ile hiç de istediğine ulaşamadı.

1 Şubat günü Boğaziçi Dayanışması'nın Güney Kapı önüne yaptığı çağrı Valilik tarafından yasaklanmıştı. Ama yasağa rağmen eyleme giden, aralarında Boğaziçi öğrencilerinin ve eyleme dışarıdan desteğe gelen farklı üniversitelerden öğrencilerin olduğu 100'den fazla öğrenci Güney Kampüs önünde, Etiler'de, Bebek'te polisin sert saldırısı sonucu gözaltına alınmıştı. Aynı gün Boğaziçi Güney Kampüs'e giren polis yine onlarca Boğaziçi Üniversitesi öğrencisini gözaltına almıştı. Gözaltına alınan 100'ü aşkın öğrenci ifade işlemlerinin ardından 2 Şubat sabaha karşı serbest bırakılırken, aralarında 1 DÖB'lünün de bulunduğu 10 devrimci genç hakkında savcılık tarafından gözaltı kararı verilm-

ışti. Geceyi gözaltında geçirdikten sonra 2 Şubat akşamında savcılığa çıkarılan 10 devrimci genç hakkında mahkemeye sevk edilmelerinin ardından ev hapsi cezası verildi. 1 Şubat günü Boğaziçi Güney Kampüs'te gözaltına alınan Boğaziçi öğrencileri hakkında da savcılık 2 gün gözaltı kararı vermişti.

2 Şubat günü ise Kadıköy'e Emek ve Demokrasi Güçleri'nin Boğaziçi eylemlerine destek olmak amacıyla yaptığı çağrının ardından Kadıköy uzun yıllar sonra inanılmaz bir eyleme tanıklık ediyordu. Aralarında sendikaların, işçi örgütlerinin, devrimci kurumların, öğrencilerin, kadınların, emekçilerin bulunduğu binlerce insan eyleme gelmişti. Ciddi bir polis ablukasının olduğu Kadıköy'de polis'in yoğun saldırısı sonucu yine 100'ü aşkın insan işkenceyle gözaltına alındı. 3 Şubat günü 2

günlük gözaltının ardından savcılık ifadelerinin ardından tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen tüm Boğaziçi öğrencileri serbest bırakıldı. 2 Şubat'ta Kadıköy'de her sokağın eylem alanına dönmesi, kitleye saldıran sivil faşistlerin saldırısının karşılıksız bırakılmaması, polisle sokak çatışmalarının olmasının intikamını almak isteyen faşizm, 100'ü aşkın gözaltının içinden 30 kişiyi 4 Şubat akşam saatlerinde tutuklama talebiyle mahkemeye sevk etti. Tutuklamaya sevk edilen 30 kişi arasında 2 üniversiteli arkadaşımız tutuklanırken, 5 kişi hakkında ev hapsi ve 3 kişi hakkında da yurtdışı çıkış yasağı verildi. 5 Şubat sabah saatlerinde ise 2 Şubat'ta Kadıköy'deki Boğaziçi destek eylemlerine katıldığı gerekçesiyle en az 5 öğrencinin evi basıldı, 6 Şubat akşamı ise 4 öğrenci arkadaşımız tutuklandı. Yine 5-6 Şubat günlerinde İstanbul ve Ankara'da

Boğaziçi eylemlerine destek vermek için balkondan tencere-tava çalan, evinde ışık kapama yapan insanlar polis tarafından tehdit ediliyordu. 6 Şubat'taki tutuklamaların ardından İstanbul'da bir öğrenci arkadaşımız eylemlere destek için tweet atması sebebiyle, bir öğrenci arkadaşımız "Eylemleri yönlendirmek için Whatsapp grubu kurması" gibi absürt gerekçelerle tutuklandı. Geçtiğimiz hafta yine bir öğrenci arkadaşımız ise eylemlere destek verdiği gerekçesiyle gözaltına alındığı başka bir eylemin ardından savcılık tarafından tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilmişti. Arkadaşımızın da tutuklanmasıyla Boğaziçi eylemlerine destek verdiği gerekçesiyle toplamda 11 arkadaşımız tutuklanırken, 30'u aşkın arkadaşımıza ev hapsi verildi, onlarca arkadaşımıza imza ve yurtdışı çıkış yasağı adli kontrolü getirildi. Tutuklamaların ardından ise tutuklamalara karşı yazılama yapan, bildiri dağıtan 7 arkadaşımızın da evleri basıldı ve arkadaşlarımız gözaltına alındı. 5'i imza ve yurtdışı yasağı ile serbest kaldı, 2 arkadaşımız tutuklamaya sevk edildi. Eylemlerin başlamasının ardından İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Çanakkale, Eskişehir, Samsun, Hopa, Adana, Antakya ve adını sayamadığımız onlarca şehirde eylemler yapıldı, milyonlarca insan Twitter'da Boğaziçi'ne destek Tweet'leri attı, eyleme gelemeyenler evinden tencere tava çalarak eylemlere destek oldu. Boğaziçi direnişi artık

kendi sınırlarını aşmış, milyonlarca insanın yaşadığı toplumsal sorunlardan kaynaklı sisteme karşı duyduğu öfkenin birleştiği odak haline gelmiştir. Aynı zamanda Boğaziçi öğrencilerinin devrimci güçlerle, Kürt halkıyla, işçilerle yana durması da bir o kadar da önemlidir. Unutmadan ekleyelim, 2 arkadaşımız geçtiğimiz günlerde tutukluluklarına yapılan avukat itirazları sonucu tahliye oldu, tutsak diğer arkadaşlarımızı da alacağız, yine meydanlarda buluşacağız!

İstanbul / DÖB

YENİ BİR DÜNYA KURACAĞIZ!

Bizler de Boğaziçi'ndeyiz. Boğaziçi direnişi ortak bahane-miz sayesinde ortak sorunlarımızı açıkça söyleyebildiğimiz, polis-in bile saldırmaya çekindiği dina-mik bir hareket haline gelmiş du-rumda. Liselerimizde rektör veya demokratik bir seçim olduğu söylenemez, ancak verdiğimiz özerklik mücadelesi, üniver-sitesine atanılan kayyum rektöre karşı mücadele veren üniversiteli öğrencilerin verdiği mücadele ile aynı mücadele. Ortak bahane-den kastımız; Boğaziçi Üniver-sitesi'nden olmasa bile binlerce öğrencinin, devlet baskısına, sınav baskısına, okul baskısına, işsizlik baskısına, iş bulunca düşük maaş ve fazla çalışma saatlerine, aile baskısına, homofobiye kısaca ka-pitalizmin yarattığı tüm baskılara karşı biriken öfkesini haykırmasını sağlayan, Boğaziçi Üniversitesi'ne dinci-faşizmm tarafından atanan kayyum rektöre karşı olmamızdır. Yani bahanemiz kayyum rektör, bu direnişte bulunma sebebimiz ise BOÜ öğrencilerinin sorunlarını ve bizim sorunlarımızı yaratan kapitalizmdir. Bu atamaya an-ti-demokratik ve hukuksuz denilse de aslında faşizmin hukukunun tam da bu olduğundan, hiçbir şüphemiz yok. Boğaziçi direnişine katılan ve kendini "apolitik" olarak tanımlayan veya herhangi bir ide-olojiye yakın görmeyenler aslında Boğaziçi direnişine katılarak düzene karşı politik bir tavır da al-

maktadır. Hepimizin korkuları var, ancak daha önceden gözaltına alınma, tutuklanma, okuldan atıl-ma gibi korkuları olup da, bu risk-leri göze alarak, Boğaziçi direnişne katılan bir sürü insan var. Bu ka-dar insanın bu riskleri göze alıp, eylemlere katılması, kapitalizm yüzünden ortaya çıkan öfkenin, kapitalizm tarafından yaratılan korkuların üstüne çıkması de-mektir. Bu da toplumsal bir ayak-lanmanın patlak vereceğinin haber-cisidir, çünkü sadece Boğaziçi'nde değil her yerde direnişler, işçi ey-lemleri, grevler ve boykotlar oluyor.

Politik özgürlük kazanılmadan, akademik özgürlük kazanılamaz. Şunu çok iyi biliyoruz, kapitalizm ve onun faşist devlet aygıtı var olduğu sürece bizler asla anadilde, özerk, parasız, bilimsel bir eğitim ala-mayacağız. Bu yüzden verdiğimiz mücadeleyi asla işçi sınıfının mü-cadelesinden ayrı tutmuyoruz, tut-mamalıyız. Bu köhne düzene karşı mücadele etmekten başka bir yolumuz yok. 16 sene okumak ile okumak yerine bir işte çalışmanın arasında çok fark olduğu söyle-nemez. Kayyum Melih bugün gider, yarın yerine yeni bir kayyum gelir. Verdiğimiz mücadelenin sonuç bulmasını istiyorsak, bu sorunları budamakla yetinmeyeceğiz, bu yaban otunu kökünden kopara-cağız, yeni bir dünyayı kuracağız.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

SAVAŞABİLİRİZ, SAVAŞMALIYIZ!

**“Kısıtlamaya
çalıştığınız kadınların,
bastırmaya çalıştığınız
sesleri her yerde
yankılanmaya devam
edecek.”**

Benim büyüdüğüm çevre aile yapısı olarak fazla otoriterdi. Gerici bir ortamda büyüdüm. Babamın mesleğinin imam olması benim üzerimde dini anlamda da daha çok baskı yaratmış oldu. Ortaokulu o zamanlarda yeni sistemle imam hatip olarak da okuyabiliyorduk. 10 yaşında neyin ne olduğunu tam bilemeden ailesinin sözünü dinleyen bir çocuk olarak imam hatip ortaokuluna başladım ve başımı kapatmışım. Gerçi kapatmama gibi bir seçenek yoktu o zaman. Okula gelen kız çocukları istekleri üzerine başlarını açamıyorlardı. 4 sene ortaokul böyle devam etti. Daha sonra hiç istemeyerek liseyi de ailemin isteği üzerine imam hatip okumak zorunda kaldım. Lise, hayatımda aslında çok büyük bir önem taşıdı. Kendi fikirlerime lisede daha net bir çizgi koyabildim. Gerek eğitim sistemi olsun gerek okulun imam hatip olmasından kaynaklansın. Her türlü gerici bir ortam vardı. Tabii bunu imam hatipteymeniz, daha yoğun bir şekilde his-

sedersiniz. Lisenin ilk zamanlarında gördüğüm öğrenciler, arkadaş çevreleri milliyetçi görüşlere sahipti. Benimde bulunduğum ortam bundan ibaretti. O zamanlarda sadece ülkücülük bilinirdi bizim çevremizde. Ülkücülük o çevrede hep sevilen taraf olarak görülürdü. Lisenin bir ve ikinci senesi fikir çevresi olarak böyleydi. Üçüncü senemde duymuştum ilk komünizmi. Bir öğretmenimiz kendi üniversite yıllarında başörtü yasasının olduğu dönemleri anlatıyordu. Bizlere başörtümüz için destek çıkanlar komünistlerdi demişti. Fakat hemen ardından komünistler daha çok dinsiz aykırı kesimlerdir demişti. İşte o zaman bazı şeylerin farkına varmışım. Lisenin önceki dönemlerinde de eşitlikçi, özgürlük isteyen, kendi tarafımdan da istemediğim şeyleri yapmak zorunda kalmam benim düşünce yapımı ortaya çıkarmaya başladı. Kendimle çok fazla çalıştığım zamanlar oldu düşünce olarak. Çünkü bahsettiğim gibi okul ortamı da milliyetçi bir yapıya sahipti. Türkçülüğü bize en kötü şekilde işlemişti bu ortam. İrkçiliğin kötü hallerini görmüştüm. Bana her zaman çok ters gelmişti. Fakat bir yandan da Türk olmak ayrıcalıktır dayatması aşılarmıştı. Zamanla şu soruyu sordum kendime, ırkçı değilsem eğer neden milliyetçiliğin yaydıklarını benimseyeyim. Bu şekilde ortamın yaydığı fikirlerden uzaklaşabildim. Bir yandan da

ailem ve benim düşünce kavgalarımız başlamıştı. Aynı zamanda onları üzmemek için kendi isteklerimi hep arkaya atmıştım. Ama bu beni gün geçtikçe daha çok mutsuzlaştırıyordu. Onların mutlu olmasını elbette istiyordum. Fakat bunun içinde kendimle ilgili olan kararlarımdan vazgeçemedim. 10 yaşından beri hayatım kısıtlamalarla geçti. Gerek kıyafetim olsun gerek başımı açmak istemem olsun gerek düşüncelerim olsun. Hatta bu durum okula da yansımıştı. Ailem kendilerine dini olarak yakın bulunduğu öğretmenlerle iletişime geçmişti. Artık sadece ailem değil okuldaki hocalar da benim isteklerimin geçici heves olduğunu söylüyorlardı. Bana erkek ve kadının eşit olamayacağını, kadınların her işte çalışamayacağını, başımı açmamam gerektiğini ve buna benzer daha fazla söylemleriyle kendilerince bana fayda sağlayacaklarını düşünüyorlardı. İşte eğitim sisteminde özel-

likle imam hatipte bunun ne kadar tehlikeli bir boyutta olduğunu görebiliyoruz. Dincilik her alanda hakimliğini sürdürüyordu. Eğer böyle sürmeye devam ederse, özellikle de kadınlar ve öğrenciler üzerinde hakimiyetlerini perçinlemiş olacaklar. Bizlerin savaşı bu yobazlığın dayattıklarıyla başta kendimizle olmuş oluyordu. Dincilikle etkili gibi görünseler de mücadele eden kadınlar için bu böyle değildi. Bizim kendi düşüncelerimiz, kendimizle ilgili kararlarımız her zaman dile getirilecektir. Okul ortamında sesimi duyuramasam da en azından aile ortamında sesimi duyurabilecektim. Çünkü bu artık böyle devam edemezdi. Uzun zaman boyunca ailemle bu kavgayı yaşadım. Onlardan da korkuyordum. Çünkü babamın bakışı da özellikle çevrenin sözlerinden korkmasıydı. İmamın kızı açılmış diyeceklerdi çünkü. Korkusu buydu. Ailem şiddet eğilimli bir aile değildi. Her ne kadar

konusarak anlaşamasa da bir şekilde bunu aşmaları gerekiyordu. 8 yıl boyunca verdiğim mücadeleyi en sonunda kazandım. Bunu için çok uğraştım. Ailem bunu kabullenemedi. Kabullenmek istemediler. Annem mutsuz olacaksan bile başını kapat dedi. Evde bana karşı bir cephe oluşturdular. Evet, ailem benim için çok fedakarlıklar yaptı. Ama bu yaptıklarını da ben kaldıramazdım. Onlar beni seviyordu. Ben de ailemi çok seviyorum. Ama iki tarafında mutsuzluğuyla gidemezdi. Kendimi gösterebilmek adına yemek yemeyi bıraktım. 3 gün boyunca sadece su, tuz ve şekerden başka bir şey yemedim. 3 gün sonunda onlar da artık dayanamadılar. Benim kararlılığımın farkına vardılar. Evde huzursuzluk olacaksa eğer yeniden yemek yemeyi bırakacağımı söyledim. Bunun sonunda yine benim için mutsuz olacaklardı elbette. Ama en sonunda onlar da ben de alışacaktık. Aslında tam kazanmışlık olmasa da en azından kendi isteklerimin var olduğunu gösterebilmek bile benim için çok güzel bir şeydi. Hala baskılar devam ediyor mu, evet. Tekrar başımı kapatmam üzerinde konuşmalar yapıyorlar. Kiyafetime müdahale etmeyi istiyorlar. Yine de artık bu konuda üzerimde söz hakları olamaz. Ben kendi isteklerimi dile getirip bir karar aldıysam bu şekilde de devam etmeli. Düşüncelerimden dolayı her gün tartışırız. Bu artık beni çok fazla yorsa da bir gün onlar da anlaya-

caklar. Babamın gözünde devrimciler tıpkı bize okulda gösterdikleri gibi dinsiz, kavgacı, kötü insanlar. Onların gözünde halkın yanında olmak, rantla başa gelenleri eleştirmek suç. Ama bizler ne olursa olsun bu mücadelemizi en yükseklere taşımak zorundayız. Aslında yaptıklarımızın onlar için olduğunu bir gün anlayacaklar. Her ne kadar başta ailemizden karşı tepkiler görsek de her şey daha güzel günleri yaşayabilmek için. Kendi isteklerimizi de özgürce yaşayabilelim diye. Biz kadınlar gericiğin ve toplumsal baskıların altında kalmayı istemiyoruz. Çünkü onlar dinci-gerici düzenleriyle bizleri her türlü yönlendirebileceklerini düşünüyorlar. Onlara aykırı davrandığımızda ise ne kadar güçlü olabileceğimizi görmüş oluyorlar. İşte tam da bundan korkuyorlar. Bizler onların korkusu üzerine daha da çok gideceğiz. Birimizin sesi binlere ses olacak. Bu baskı dolu sistemde özgürlüğümüz için her şeye rağmen savaşabilmeliyiz. Ben bulunduğum bu ortamda sonuna kadar sesimi duyurmaya çalışacağım. Kısıtlamaya çalıştığınız kadınların, bastırmaya çalıştığınız sesleri her yerde yankılanmaya devam edecek. Bizler sosyalizmle kurulacak yeni bir ülke için, bir kişi bile olsak en sonunda kazanacağımız bir mücadeleye varız.

Nevşehir'den Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

SUSMUYORUZ, KORKMUYORUZ!

“Devrime olan inancımızı asla yitirmeyeceğiz.”

Merhaba, 4 Şubat günü Birleşik Mücadele Güçleri'nin Kadıköy'de kuruluşunu deklare edeceği eylemde ben de gözaltına alınanlardan biriyim. Öncelikle gözaltı sürecimden bahsetmek istiyorum. Gözaltında bulunduğum sürede susma hakkımı kullandım diye hakarete ve tehdite maruz kaldım, susma hakkımı kullandığımı söylediğimde ise “Sen susma hakkını kullanıyorsan boşuna burada değilsin” cevabını aldım. Hakkını bilen, hakkını kullanan kimseleri gözaltına aldıklarını, zindanlara attıklarını zaten biliyorduk ve evet, boşuna orada değildim. Öncelikle ezilen bir ulustan olduğum için, geleceksizliğe, intiharlara, işsizliğe, ırkçılığa, dinciliğe ve saymadığım faşizmin tüm baskı politikalarına mağruz kaldığım için oradaydım. Bir kadın arkadaşımıza çıplak arama dayatıldı. Gece boyunca tehdit ve hakaretler edildi. O gün Kadıköy kışla gibiydi, faşizm de sonunun yakın olduğunun farkında. Gözaltındayken telsizden duydum, o gün Kadıköyde 1200 tane polis görevdeymiş. 2 Şubat akşamında Kadıköy'de BOÛN dayanışma eylemine olan sert saldırı ve 4 Şubat'ta olan Birleşik Mücadele

Güçleri'nin deklarasyonu eyleminin yasaklanarak tüm Kadıköy'ün abluka altına alınması ve onlarca insanın işkenceyle gözaltına alınması faşizmin korkusunun kanıtıdır ve bunu hala göremeyen varsa da büyük bir yanılgı içindedir. Devlet bizlere, devrimci gençliğe savaş açmış durumda. Üniversitelerde, işyerlerinde, sokaklarda her yerde eylemlikleri görüyoruz. İnsanlardan “Hava iyice Gezi'ye döndü” sözlerini duyuyoruz. Ama Gezi'ye değil daha da ötesine dönecek ve artık kitlelerin öfkelerini, enerjisini durdurmayacaklar. Devlet tam da bu yüzden bizlere elindeki tüm araçlarla savaş açmış durumda. Devrime olan inancımızı asla yitirmeyeceğiz, kapitalizmi ve faşizmi yıkana kadar, zafere kadar mücadelimizden bir geri adım atmayacağız, yılmayacağız, sıkılmayacağız.

Yaşasın Birleşik Mücadelemiz!

İstanbul'dan Bir Liseli DÖB'lü

TUTTUĞUN ELİ HIÇ BIRAKMAMAK

O sıralar 10 yaşındaydım. Ablamın elini tutmuş Antep'te çarşıda yürüyorduk. Balıklı'da olan Ayışığı Sanat Merkezi'nin önündeydik. Ablam bir an durdu ve bir abiye selam verdi. Birbirlerine yoldaş diyorlardı...

Yoldaş kelimesini ilk kez duymuştum. Ama iyi ki son duyuşum değildi. Sonra abi bana dönüp adımı sordu ve cevabını alınca elini uzattı. Ben de "memnun oldum Vefa abi" diyip sağ elimi uzattım. Ama abinin sağ eli yoktu. Durumu fark edince utanıp sol elimi uzattım ve Vefa bana o güzel yüzüyle gülümseyip elimi sıktı. Sonra başka bir sokağa girip gözden kayboldu...

O abiyle yollarımız 8 sene sonra yine keşişecekti. Ablama dönüp, "Abla abinin neden kolu kesik" dedim, "Faşizm aldı" dedi. Faşizm, yoldaş bunlar ilk defa karşılaştığım kelimelerdi. Nasıl ki yoldaşı hep duymak istiyorsam, faşizmi de öğrenince bir daha duymamak için tarihin derinliklerine gömmek istedim.

Lise zamanlarındaydım. Sınıfta bir kaç kişi faşizm diye bir konuyu konuşuyorlar. Aklıma hemen Vefa abi geldi. Sonra Vefa abiyi aramaya başladım. Lisede komünist bir hocam vardı. Ama onu tanımıyordum. Çocukken karşılaştığım sokağa baktım. Ama ne dernek

yerindeydi, ne de Vefa abi. Ama Vefa abinin arkadaşlarını tanıyordum. 1 Mayıs günüydü. Belki onları görürüm diye alana gittim. Vefa abinin arkadaşlarının elinde üzerinde Deniz Gezmiş silüeti olan kıvıll bir bayrak vardı. Gittim yanlarına kendimi tanıttım. "Küçük yoldaşımız gelmiş" dediler. Ablam beni Ayışığı'na götürdüğünde bana bu ismi vermişlerdi. Sonra okumalar, pratikler derken, zamanla küçük yoldaşları olmaktan çıkıp genç yoldaşları oldum.

Üniversiteye gittiğimde gazete bürosuna yolum düştü. Büroya uğrayacakken, yoldaşlarım Vefa'nın da orada olacağını söylediler. Çok sevinmişim. Kapıyı çaldım, Vefa açtı. Hiçbir şey demeden yoldaşıma sıkı sıkı sarıldım. Sonra da "Merhaba yoldaş" deyip içeri geçtim. Birazdan geri geldiğinde, "Sen şu şu değil misin" deyip bana sarıldı ve o güzel yüzüyle yine gülümsedi. Sohbet ettikten sonra önümüzde yeni konular vardı. Ben merak ettiklerimi soruyordum. O da bana hiç sıklımadan cevap veriyordu.

Bana bir anısını anlattı. Bir gence bir şeyler anlatırken, gencin masanın altından telefonla mesajlaştığını görmüş ve o gence ona az önce neler anlattığını ve onun neler anladığını sormuş. Genç de her şeyi doğruca anlatmış. İnsanların değiştiğini, aslında her şeyin

değiştğini bizim de “yeni insan” olmamız gerektiğini söyledi. Vefa bir “yeni insan”dı.

Sonra tekrar onu görme şansım oldu. Yine oturduk. Bana yine o güzel birikiminden bilgiler verdi. Birlikte çok güzel zaman geçirdik. Son buluşmamızda bir mendil satıcısından mendil aldı ve mendil satıcısı ona kolunun nasıl olduğunu ve tedavisinin olup olmadığını sordu. Vefa, işçi abiyle konuştuktan sonra yoldaşa döndüm ve “kolunun tedavisinin devrim olacağını” söyledim. Gülümsedi, “Yoldaş” dedi “Bunu senin için demiyorum yanlış anlama, ama büyük sözler söylememeliyiz. Büyük işler yapmalıyız. Bunca sene ne insanlarla karşılaştım. Büyük sözler söyleyen ama hiçbir iş yapmayan... O yüzden bir şey yapmak istiyorsan yap yoldaş. Yapacağım deme”. “Haklısın yoldaş, anladım” de-

dim. Sonra onu metroya bıraktım ve yoldaşı son görüşüm o oldu. Ama ben onu ne zaman görmek istesem bir işçide, bir kadında, bir Kürt'te görüyorum.

Onun sözlerini o ölümsüzleştikten sonra daha iyi düşündüm. Daha iyi anladım. Yeni insan olmak için, 10 yaşında tuttuğun eli bir daha bırakmamak üzere mücadelede yaşatacağım yoldaş. O büyük günü senin gibi kafasıyla, kitapların arasından geldiği kavgaya sadık kalmış namuslu bir ameleye armağan edeceğiz. Seni seviyoruz yoldaş. Daima.

Küçük Yoldaşın

Antep'ten Bir DÖB'LÜ

KAVGANIN ŞAFAĞI

Kavganın Şafağı kitabı Ivan Popov tarafından yazılmıştır. Rusya'da 1905 Devrimi yenilmiş, ağır gericilik ve suskunluk yılları başlamıştır. Ülke, çarlık çizmelerinin altında karanlık bir hapis hane görünümündedir. İşçi hareketi bastırılmış, devrimci örgütler büyük ölçüde dağıtılmış, aydınlar kitle halinde devrimden uzaklaşmıştı. Siyasal baskıların yanı sıra büyük tasfiyeci dalgaya göğüs germeye çalışan bolşevikler de iç sorunlarıyla kan kaybetmeye devam etmekteydi.

Ama işçi kitleleri için için kaynamaya devam ediyordu. Ve onların zihninde 1905 Devrimi'nin sıcak anılarını canlandırmak için uğraşan bolşevikler vardır. İşte bu kitapta bu Bolşeviklerin mücadeleye dolu hayatlarını çok sade ve anlaşılır bir dille anlatmıştır. Kitabın ana karakteri Pavel isimli bir bolşeviktir. Kitabın ilk bölümü Pavel'in sürgünden kaçış planları ve kaçış sırasında yaşadıklarından oluşmuştur. Kitapta pek çok farklı karaktere yer verilmiştir. Mesela, işçi hareketinde son derece başarılı olan, okuru gerçek bir işçi olduğuna inandıran Timofey veya eski asker Surabstov. Sürgün şartlarının zorluğu ve kaçıştan sonraki illegalite kuralları, faaliyetin ortasındaki Pavel'in devrimci ruhunu daha da geliştirmesini sağlamıştır. Kitap, yenilmiş devrimcilerin bulunduğu ülkede, işçi sınıfının asla

yenilmediğini, yenilse dahi kalkıp yeniden deneme kararlılığına sahip olduğunu gösteriyor. Kadınların devrimci faaliyet içinde ne kadar önemli olduğunu ve sorumluluk bilinciyle hareket etme konusunda erkeklerden çok daha başarılı olduğunu da kitaptaki iki ana yardımcı karakterle göstermiştir. Bahsi geçen karakterler, partinin illegal ve legal bütün sorumluluk alanlarında ve örgütlenme faaliyetlerinde omuzlarındaki yükü başarıyla taşımışlardı. Kitap devrimci faaliyet içindeki ya da içine girmeyi düşünen herkese, kendisine sorması gereken bütün soruları sormasını da sağlayan yetkin bir kitaptır. Mücadele alanlarında, fabrikalarda, işçi sendikalarında, o günlerde yaşanan ve bugünlerde de yaşanabilecek olan pek çok olayı da işlemiştir kitap.

Son olarak kitabın bütün işçi, öğrenci ve gençlik açısından çok donanımlı, eğitici ve öğretici unsurların bulunduğunu da belirtmek isterim. Tüm sabırsızlık zamanı okurlarına da şiddetle tavsiye ediyorum.

Adana'dan bir DÖB'lü

IVAN POPOV • KAVGANIN ŞAFAĞI

ROMAN

KAVGANIN ŞAFAĞI

IVAN POPOV

Çeviren Hikmet Vardar

EVRENSEL
BASIM
YAYIN

“ŞEHİR”

Bak yanıyor canın artık daha fazla
Sistem dönüyor TOMA, para, kanla
Yanlış sistem, yıkılır apartkatla
Ana menüsün kurdun sofrasında
Ortasında yine sen varsın,
Sardı kanlı bıçak etrafı
Şarkı yetti, içeri aldı “zanlı”
İçeride pek hoş karşılandı (!)
Bedeni ile kırıldı artık aklı
Sardı ipe bedenini astı astı
Haklı göçtü asıl zanlı kaçtı
Yaralandı kaldı
Vasıf kandırandı
Ölmekte suçlu olan kadınlar mı?
Böyle sözün sahibinin aklı batsın
“Yar” dedin.
Ya benimsin ya kara toprağın
Astığınız Deniz’in dalgasıdır ortalık

Nakarat X2

Bak yanıyor canın artık daha fazla
Sistem dönüyor TOMA, para, kanla
Halkı susturamazlar asla
Kılıcı çekti kelam artık anla

Yanıyor canın artık daha fazla
Sistem dönüyor TOMA, para, kanla
Halkı susturamazlar asla
Kılıcı kesti kalem artık anla

Hak aramak suç değildir
Yurtlar yandı ve kurt geçirdi
Çoban üzerine sulh getirdi sandın
Elindeki bıçağı yeni bilemişti
Önce sana fabrika yaptırdılar
Sonra alıp altına çalıştırdılar
Karıştı aklın normaldir
Kimin emeği olduğunu karıştırdılar
Kazıdılar sırtını yıllardır

Ama söze gelince hep bir aileydik
Siz anca koltukta oturmayı bildiniz
Biz şehirleri inşa ettik

Nakarat X2

Bak yanıyor canın artık daha fazla
Sistem dönüyor TOMA, para, kanla
Halkı susturamazlar asla
Kılıcı çekti kelam artık anla

Yanıyor canın artık daha fazla
Sistem dönüyor TOMA, para, kanla
Halkı susturamazlar asla
Kılıcı kesti kalem artık anla

Evde kalın diyorsunuz nasıl evde kalalım
Hiçbir şey sorulmuyor sanki ihtiyaç yokmuşçasına
Ekmek aslanın ağzındaysa gidip onu alalım
İzin verdi tüm duygularınızın vurulmasına

Kai nat

POLİTİK EKONOMİ - 1

Her toplumda insanların üretimdeki yerini daha iyi öğrenebilmek ve bu zamana kadar gelen tüm sistemlerin üretim tarzını anlamamız açısından politik ekonomiyi kaleme almak istedim.

Politik ekonomi toplum bilimlerine dahildir. "Politik ekonomi insanların üretim içindeki toplumsal ilişkileriyle, üretimin toplumsal yapısıyla uğraşır." der Lenin. İnsan toplumunun çeşitli sistemlerde toplumsal üretim ve maddi varlıkların dağılımı yasalarını da inceler.

İnsan toplumlarının yaşamak için gerekli olan bazı maddi varlıklar vardır. (Yiyecek, giyecek vs.). Ve bunlara sahip olmak için üretmesi gerekir. Tüm toplumlarda insanlar üretimini tek tek değil toplumsal bir şekilde yapar. Bundan dolayı üretim her zaman toplumsaldır ve çalışma da toplumsal insan faaliyetidir.

Bir üretimin olması için 3 şeye ihtiyaç vardır. İnsan emeği, iş nesnesi ve üretim aracı... İnsanlar yaşamak için emek harcayıp üretmesi gerekir. Doğada hazır bulunan ya da işlenmiş olan hammadde ya da ham malzemeleri ihtiyaca uygun bir şekilde değiştirmek için iş araçlarıyla işler. İş araçları başta üretim aletleri ve toprak olmak üzere, ilkel komünal sistemdeki taştan günümüzdeki

makinelere kadar her şeyi kapsar. Üretim aletleri iş araçları arasında belirleyici rol oynar. Üretim aletlerinin gelişmişliği, insanın doğadaki egemenliğiyle beraber üretimin de ölçüsünü belirler. Ekonomik çağlar, insanın ne ürettiği ile değil nasıl ve ne kullanarak ürettiği ile birbirinden ayrılır.

İş nesnelere ve iş araçları üretim araçlarını oluşturur. Fakat iş aletleri iş gücü ile birleşmediği sürece üretim gerçekleşmez. İş gücü, insanın bir iş nesnesini işlerken kullandığı fiziksel ve zihinsel güçlerin hepsidir ve üretim aletlerinin çalışmasını sağlar. Üretim aletleri ve bunları kullanan insanlar da üretici güçleri oluşturur. İnsan toplumlarının hepsinde gelişmenin başrol oyuncularını üretici güçlerdir.

Üretici güçlerin üretim sürecinde oluşabilecek her türlü ilişkiye üretim ilişkileri denir. Üretim ilişkilerinin karakteri, üretim araçlarının kimin mülkiyetinde olduğuna bağlıdır. Yani toplumun mu yoksa birilerinin mi elinde olduğuna bağlıdır. İnsan toplumlarında üretim ilişkileri, emek süreci sonucu üretilen maddi varlıkların insanlar arasındaki dağılımını da gösterir. Bu nedenle üretim ilişkilerinin temeli, üretim araçlarının kimin elinde olduğuyla ilgilidir.

Bir üretim sonucunda oluşan maddi varlıklar, üretici tüketim ya

da bireysel tüketime hizmet ederler. Üretici tüketim, insanların ürettiği bir nesnenin başka bir maddi varlığın hammaddesi olma durumudur. Diğer bir deyişle, üretilenin tekrar işlenebilir olmasıdır. Bireysel üretim ise, üretilen ürünün sadece insanın bir ihtiyacı için kullanılabilir olmasıdır. (Yiyecek, giyecek vs.)

Bireysel tüketim ürünlerinin dağılımı, üretim araçlarının dağılımıyla doğru orantılıdır. Günümüzde üretim araçları kapitalistlere ait olduğundan pastanın büyük bir payı da onların elindedir. Fakat sosyalist toplumda üretim araçları toplumsal mülkiyet olduğu için emek ürünlerinin hepsi emekçilerindir.

Üretimin bir teknik bir de toplumsal yanı vardır. Üretimin teknik yanı, doğa bilimleri tarafından incelenir, toplumsal yanı da politik ekonomi ile incelenir. Politik ekonomi üretim ilişkilerini, üretici güçlerle etki-tepki şeklinde araştırır. Üretici güçler ve üretim ilişkileri, bütünlükleri içinde üretim tarzını oluşturur.

Toplumun üretici güçleri, ancak üretim ilişkileri, üretici güçlere denk düştüğünde engellenmeksizin gelişebilirler. Gelişimin belirli bir aşamasında, söz konusu üretim ilişkilerinin çerçevesi üretici güçler için daralır ve üretici güçler, üretim ilişkileri ile çelişkiye düşer. Bu yüzden üretici güçler belli bir süre sonra yeni bir üretim tarzına ihtiyaç duyarlar. Böylelikle er ya da geç

yeni sistem eskisi ile yer değiştirir. Bu ekonomik altyapının değişimi ile hukuk, kültür, eğitim, devlet gibi üstyapılar da değişir. Fakat yeni sistem eski sistemin içinde oluşur ve üretici güçlerinin gelişiminin de önünü açar. Buna mutlak uyum yasası denir.

Özel mülkiyete ve sömürüye dayalı bir sistemde, üretici güçler ile üretim ilişkilerinin çelişkisi sınıf mücadelesi olarak ortaya çıkar. Ve böylelikle yeni sistem sosyal bir devrim şeklinde eskisinin yerini alır. Politik ekonomi ayrıca bir tarihsel bilimdir. Tarihin tüm toplumlarında maddi üretimi ve ekonomik yasalarını araştırır. Toplumların kendine özgü yasaları olmasına karşın tüm toplumları kapsayan temel yasalar da vardır (mutlak uyum yasası gibi). Bu yasalar nesnel yasalarlardır. İnsanlar bu yasaları araştırabilir, toplum için kullanabilir ama ortadan kaldıramaz ve yenilerini yaratamazlar.

Politik ekonomi toplumların oluşumunu, gelişimini, yıkılışını ve üst aşamaya geçişini araştırır ve tüm gelişme sürecinin sosyalist üretim tarzına doğru gittiğini gösterir. Bu yönüyle politik ekonomi, insanların ekonomik ilişkilerinin gelişmesinin bilimidir.

Marksist politik ekonominin yöntemi, diyalektik materyalizmin yöntemidir. Marksist-Leninist politik ekonomi, diyalektik ve tarihsel materyalizmin temel ilke-

lerinin toplumun ekonomik yapısının araştırılmasında kullanılmasına dayanır. Doğa bilimlerinden farklı olarak ekonomi politik, laboratuvar ortamında yapılamayacağı için; soyutlama, diğer bilimlerin aksine, deneylerin yerini alır.

Araştırmaların görevi, söz konusu üretim ilişkilerinin özünü dile getiren ve derinde cereyan eden süreçleri, ekonominin temel özelliklerini teorik çözümlerinin yardımıyla ortaya çıkarmaktır. Bu bilimsel çözümlemenin sonucu, ekonomik kategorilerdir. Yani içinde bulunulan sistemin teorik terimleridir. (Günümüz için meta, para sermaye vs.)

Politik ekonomi, toplumun tarihsel gelişme sürecini bütün somut çeşitliliği içinde araştırmayı kendine görev edinmez. Toplumsal iktisadın her bir sisteminin temel özelliklerinin temel kavramlarını öğretir. Politik ekonomi, toplumun, sınıfların yaşamsal çıkarlarını ilgilendiren tümüyle gerçek ve güncel sorunları araştırır. Toplumun tüm sınıflarının ortak bir ekonomi politiğinin olmaması, onun yerine birçok ekonomi politik olması da bundandır.

Politik ekonomi yansız bir bilim değildir. Çıkarları insanların ilerici gelişmesinin çıkarları ile aynı olan sınıfın politik ekonomisi olabilir. Bu sınıf işçi sınıfıdır. Böyle bir politik ekonomi de Marksist-Leninist ekonomi politiğidir. Marksist-Len-

inist politik ekonomi, kapitalist boyunduruktan kurtulma savaşımında işçi sınıfının elindeki en güçlü ideolojik silahtır. Ve bu gücün yenilmezliği onun işçi sınıfını, emekçi kitleleri toplumun ekonomik gelişmesinin yasalarının bilgisiyile donatmasında, onlara berak bir perspektif ve komünizmin nihai zaferine dair sağlam bir inanç sağlamasında yatar. (Devamı sonraki sayılarda sizlerle olacak.)

Adana'dan bir DÖB'lü

**SSCB Ekonomi Enstitüsü
Bilimler Akademisi**

**SSCB Ekonomi Enstitüsü
Bilimler Akademisi**

**POLİTİK
EKONOMİ**
Ders Kitabı
CİLT: I

SSCB

FELSEFENİN TEMEL İLKELERİ V

Ocak sayımızda 17. ve 18. yüzyılların metafizik materyalizmini ve Marx'ın o dönemdeki filozoflardan nasıl yararlandığını görmüştük. Bu yazıda ise Marksist felsefenin ortaya çıkışı ve gelişmesi bölümünü ele alacağız. Marksist felsefe, işçi sınıfının büyük önderleri, Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından oluşturulmuştur. Peki, Marksist felsefe yalnızca kurucularının üstün zekalarının bir ürünü müdür yoksa ortaya çıktığı dönemin maddi koşullarının ve sınıf mücadelesinin bir sonucudur? Ortaya çıkış sebepleri nelerdir? Birlikte inceleyelim.

Marksist Felsefenin Ortaya Çıkış Şartları ve Ölçüleri:

***Sosyal ve Ekonomik Şartlar**

19. yüzyılın ortalarına doğru artık kapitalizm birçok ülkede feodalizmin yerini almıştır. Kapitalizmin kurulmasıyla hem üretimde, teknikte, bilimde hem de kültürde o zamana dek hiç yaşanmamış bir gelişme gerçekleşmiştir. Kapitalizm aynı zamanda, kendisini yani kapitalist sistemi yok edecek, sosyalist dönüşümleri gerçekleştirecek bir sınıf da yaratmıştır: Proletarya. En temel insani haklarından mahrum edilmiş, burjuvazi tarafından sömürülen proletarya; kapitalizme, kendisini köleleştirenlere karşı büyük bir mücadeleye girmiştir. Kapitalizm beraberinde keskin sınıfsal ayrımları da getirmiş

ve bu proletaryanın burjuvaziye karşı eylemlerde bulunmasına sebep olmuştur. Örneğin Lyon işçilerinin, Silezya dokumacılarının ayaklanmaları, İngiltere'de Chartist hareketin kendini göstermesi... İşçiler, insani koşullarda çalışmak, yani, çalışma şartlarının iyileşmesini, ücretlerin yükselmesini, günlük çalışma süresinin azaltılmasını vs. isterler. Bu gibi amaçların sebep olduğu eylemler bu çağda düzensiz ve kendiliğindedir. Henüz işçiler, ne hangi nihai amaç için savaşmaları gerektiğini ne de sınıf düşmanlarına karşı hangi etkili savaş yolunu ve araçlarını kullanacaklarını bilmektedir. Bu durumda proletarya; toplumun gelişme yasalarını bilmesini, kapitalizmin önüne geçilemez yok oluşunun nedenini, kendisinin kapitalist düzen mezar yıkıcısı ve yeni bir rejim, sosyalist sistemin kurucusu olduğunu gösterecek bilimsel bir teoriye ihtiyaç duyuyordu.

Böylece, proleter hareketin gelişimi bilime çözmesi için önemli bir görev yüklüyordu: Devrimci bir teori yaratmak, sosyalizm için kapitalizme karşı savaşında kullanmak üzere proletaryaya ideolojik bir silah bırakmak. Ve bilim Marx ve Engels aracılığıyla tarihin bu hayati isteğine cevap verdi: Teorik temeli, Diyalektik Materyalizm ve Tarihsel Materyalizm olan Marksist Felsefe yani Marksizm ortaya çıktı.

***Doğa Bilimlerinin ve Teorik Kaynakların Gelişmesi**

Bütün doğa bilimlerinin ve felsefi düşüncelerin gelişmesiyle Marksist felsefenin ortaya çıkışı hazırlanmıştır. 19. yüzyılda doğa bilimleri inanılmaz bir hızla gelişmiştir ve doğa bilimleri sadece olayları toplamakla, onları ayrı ayrı incelemekle yetinmeyip bu olaylar arasında bağlantı kurmaya ve onları açıklamaya çalışan teorik bilimler durumuna gelmeye çalışmaktadır. Diyalektik birlik ve diyalektik tarihsel dünya evrimi düşünceleri metafiziğin yerini almıştır.

Doğa bilimlerindeki üç büyük bulgu doğanın diyalektik materyalist kavramının ortaya çıkışında ve kesin olarak kanıtlanmasında önemli bir rol oynadı. Bunlar: Enerjinin korunumu ve dönüşümü yasası, canlı organizmalarının hücre yapısı teorisi ve Darwin'in evrim teorisidir.

Doğa bilimlerinin bulgularına paralel olarak bu çağın felsefi düşüncedeki ilerlemeleri de Marksist dünya görüşünün oluşumunda önemli rol oynadı. Çünkü önceki sayımızda söylediğimiz gibi, Marx ve Engels kendilerinden önceki bütün bulgulardan yararlanarak Tarihi ve Diyalektik Materyalizmi oluşturdu. Marksizm'in doğrudan teorik kaynağı, 19. yy klasik Alman felsefesi ve her şeyden önce Hegel ve Feuerbach'ın felsefeleri olmuştur.

Marx ve Engels'in siyasi yol alışları karmaşık bir biçimde olmuştur. Diyalektik materyalizmi aniden bulup kabul etmediler. Gençliklerinde, idealist Hegel'in felsefesinden çok etkilendiler. Hegel gibi onlar da tarihsel evrimi insan bilincinin gelişimi olarak nitelendiriyorlardı. Bu çağda Marx ve Engels bütün çalışanların çıkarlarını savunan Demokrat-Devrimcilerdi. Bütün toprak sahiplerinin devleti olan Prusya'yı eleştirirken, sadece halka ait bir devletin çalışan çoğunluğun çıkarlarını yansıtabileceği sonucuna vardılar.

Daha sonra Feuerbach'ın materyalizmi Marx ve Engels'in dünya görüşlerinin oluşumunda önemli etki yaptı. Tutarlı bir materyalist olmalarına, Hegel'in idealizminden sıyrılmalarına yardımcı oldu. Marksizm kurucuları Feuerbach'ın felsefesinden yararlı olsalar da onun olaylara seyirci, hayattan uzak ve halkın özgürlük mücadelesinden uzak tavrını beğenmiyorlardı. Marx ve Engels inanıyorlardı ki; önemli siyasal ve ekonomik sorunlar bir masa ardında çözümlenemez. Çözüm ancak pratikte, siyasal ve devrimci mücadelenin içinde mümkündür.

Böylece, felsefelerinin temellerini kurarken Marx ve Engels, eleştirel bir biçimde inceledikleri ve içinden her türlü bilim dışı kanıtları attıkları Hegel'in diyalektiğinden ve Feuerbach'ın materyalizminden yararlandılar. Ve felsefelerinin

doğrudan kaynağı olan bu kaynakları işçi sınıfının engin devrimci deneyiyle ve bilimin en yeni bulgularıyla zenginleştirdiler. Tarihi ve Diyalektik Materyalizmi yaratırken Marx ve Engels, felsefede köklü bir devrim yaptılar.

Marksizm Tarafından Felsefede Yapılan Devrimin Yapısı Nedir ?

Bu devrimin yapısını açıklamak, Marx ve Engels'in felsefeye yeni katkılarda bulunduğunu belirtmek, Marksist felsefenin daha önceki felsefi sistemlerden niteliksel olarak nerede ayrıldığını göstermek demektir.

Peki nedir Marksist felsefenin temel yeniliği? Marksist felsefeyi, geçmiş felsefi sistemlerden ayıran nitelik her şeyden önce onun sınıfsal yapısı, hayattaki rolüdür. Marksizm öncesi düşünürlerin hemen hepsi egemen sınıfların çıkarlarını dile getiriyor ve bu nedenden dolayı, dünyayı çalışanların çıkarları doğrultusunda değiştirmeyi hedef almıyorlardı. Oysa Marksist felsefede durum tamamen farklıdır. Marksist felsefe milyonlarca çalışanın çıkarlarını, en ileri sınıf olan proletaryanın çıkarını gözetir. Marksist felsefenin kurucuları yalnızca yeni bir felsefenin kurucuları değil, aynı zamanda proletaryanın gelişmekte olan devrimci hareketin de önderleridir. İşçilerin tek kurtuluş yolunun proletaryanın diktatörlüğünden geçtiğini onlar göstermişlerdir.

Bütün dehalarını, büyük güçlerini ve örgütleyici değerlerini çalışanların sömürden kurtulmalarının hizmetine, sosyalizmin kurulması hizmetine adanmışlardır.

“Düşünürler dünyayı çeşitli şekillerde tanımlamaktan başka bir şey yapmamışlardır, oysa dünyayı değiştirmek gerekir” Marx bu sözünüle Diyalektik Materyalizmin en temel özelliğini belirtmiştir. Marksist felsefenin gücü, pratikle olan organik bağından, sosyalizm ve sosyalizmin son hedefinin kurulması için savaştan işçi sınıfının hizmetinde oluşundan gelir.

***Marksist Felsefenin Saf Tutuşu**

Burjuva düşünürler çoğu kez, felsefenin “saf tutmadığını”, hangi sınıfa ait olurlarsa olsunlar tüm insanların çıkarlarını ifade ettiğini ileri sürer. Fakat sormak gerekir ki, nasıl oluyor da bütün düşünürlerin pek çoğu sosyal çatışmalarda kapitalizmin tarafını tutarlar, özel mülkiyeti savunurlar, sömürüyü, haksız savaşları haklı gösterirler? Saf tutmama maskesi altında aslında burjuva felsefesinin sınıfsal karakteri gizlidir.

Marksist felsefe, işçi sınıfının burjuvaziye karşı olan savaşında onun manevi silahı olarak ortaya çıktı. Bu yüzden Marksist felsefe şartsız olarak işçi sınıfının, çalışan halkın hizmetindedir. Marksist felsefenin burjuva gericiliğine karşı uzlaşmaz tutumunda her şeyden

önce proletarya yanında saf tutması gerçeği yatar.

Burjuvazi, kapitalizmin ömrünü uzatmak için toplumun gelişme yasalarını devamlı olarak çarpıtmaktadır. Dünyayı değiştirecek olan proletaryadır ve bunu yapabilmesi için, kendisine mutlaka gerekli olan nesnel yasaları bilmelidir. Proletarya bilimden yanadır, çünkü sadece bilimsel bir dünya görüşü eylem için güvenilir bir kılavuz olabilir.

Proletaryanın nihai amacı, işçi sınıfı hareketinin kesin zaferidir. Sosyalizmin son hedefine doğru olan hareket, aynı zamanda, çağdaş toplumun gelişiminin nesnel

içeriğidir. Bunun sonucu olarak, tarihin nesnel akışı ile proletaryanın çıkarları bütünüyle çakışmaktadır. İşte bu yüzden, proletaryanın çıkarlarının tutarlı savunusu ile bilimsel nesnellüğün birliği Marksist-Leninist felsefenin saf tutmasının temel özelliğini oluşturur.

**Antakya Sabırsızlık
Zamanı Fanzin Ekibi**

BİR DEVRİM İŞÇİSİ, BİR SIRA NEFERİ!

Kimi zaman olur ki, söylenecek sözler yetersiz kalır, hiçbir ifade, belki de insanlığın bugüne kadar yetiştirdiği en büyük ustaların dizeleleri bile yüreklerde yaşanan acıyı tarif etmeye yetmez. Aynı yöne baktığın, aynı dava için yan yana dövüştüğün, birlikte aynı zorlukları çekip, sevinçler ve mutluluklar paylaştığın bir yoldaşını kaybetmek böyle bir acı ve burukluk olsa gerek. 3 yıl geçti üzerinden. Kenan yoldaşı kaybedeli buruk geçen üç yıl. Ne söylemeli, ne demeli bunun ardından? Bu acıyı bugün hala yüreklerinde hisseden bizler açısından yoldaşın ardından ne demek düşer bize? Kendi yaşamını bireysel kaygılar güdüp sırtını parçası olduğu topluma dönmek ve burjuva dünyanın sunduğu çürümüşlüğe teslim olmak yerine, parçası olduğu toplumun ve işçi sınıfının kurtuluşu için tıpkı Denizler, Sinanlar dövüşmeyi seçenlerdendi Kenan yoldaş. Acılar ve sefalet içinde yaşamaya mahkum bırakılan işçi sınıfının, her gün baskı ve katliamla yüz yüze olan, özgürlüğü elinden alınmış Kürt halkının özgürlüğü için proletarya enternasyonalizmi bilinciyle yürüdü ve faşist devlet tarafından katledildi. Nasıl ki yüzlerini bile görmedikleri İspanya işçileri ve köylüleri için dövüşen farklı uluslardan komünistler gibi. İşte komünistlerin evrensel karakteristik özelliği olsa gerek, İspanya'dan Kürdistan'a, İtalya'dan, Bulgar-

istan'a oradan Che'nin adımladığı Güney Amerika'ya, yani dünyanın dört köşesinde karşılık beklemeden, bir sıra neferi olarak dövüşebilmek ve düştüğünde yoldaşlarına kavgaya bayrağını teslim edebilmek!

Kavgada hep önde olmuş, mükemmel bir kafaya sahip, devrim için ne de çok çırpınıp duran, ne de az uyuyup çok okuyan, çok üreten bir yoldaşı Kenan. Onu tanıyan herkes yoldaşın en zor durumlar karşısında bile serinkanlılığını, sakinliğini koruduğunu bilirdi. Hem bu yanı hem de ideolojik ve politik olarak Kenan yoldaşın genç yaşına rağmen ciddi düzeydeki birikimi, her meseleyi çok yönlü kavrayışı, çözülmesi gereken sorunlara pratik yaklaşımı ve yaratıcılığı bizlere örnek olurdu. Onu yakından tanıma ve onunla çalışma yapma fırsatını yakalamış genç yoldaşlarımdan birisiyim. Bir konuda hata mı yaptım, bir işin içinden çıkamadım mı, her zaman Kenan'ı arardı gözlerim. Yoldaşın yanına ne zaman gitsem, ne zaman onla kısa da olsa bir yan yana gelme şansım olsa, benle kafa açıcı konuşmalar yapar, sorun ne ise çözüm önerilerini sunardı. Her yan yana gelişimde okuduğu bir kitaptan bir bölüm anlatır, izlediği filmlerden örnekler verirdi, ne kadar çok okur ne kadar çok film izlerdi. Bir keresinde sanat merkezinde otururken yanımdaki başka genç bir arkadaş, yoldaşın bu özelliğini

gözlemlemiş olacak ki, "Kenan sen bu kadar iş, güç, sorumluluğun arasında nasıl bu kadar çok okuyup, film izleyebiliyorsun, gerçekten anlayamıyorum" diye şaşkınlığını dile getirmişti. Aslında hiç de haksız bir soru değildi, yoldaşı yine tanıyan herkes bilirdi ki gençlikten, platform çalışmalarına, emekçi semtlerden, toplantılara, işçi eylemlerine, dergi çalışmalarına kadar her yerde yoldaşın yoğun bir emeğinden söz etmek mümkün. Onu yakından tanıyan biri olarak şimdi diyorum ki, "İyi ki seni tanıdım, iyi ki sen-

le yan yana dövüşme fırsatına sahip olmuşum. Senin sürekli ama sürekli bize anlatmaya ve kavratmaya çalıştığın "Asıl olan ideolojidir yoldaş, o yüzden çok okumalı beynimizi iyi eğitmeliyiz" cümlelerini bu zorlu kavga günlerinde daha iyi anlayabiliyorum. Şimdi bizlere teslim ettiğin kavga bayrağını daha yukarıya taşımamızın ve onu zafere ulaştıramamızın zamanıdır!

Seni Tanıyan Bir Genç Yoldaşın

Devrimci Öğrenci Birliği-DÖB

DOBirliđi

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

dobbirliđi68

